GILLETTE & L'ORÉAL,

WOMEN USA

VOL. IV

Missouri • Montana • Nebraska • Nevada
New Hampshire • New Jersey
New Mexico • New York

FERDINANDO FREGA

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. IV

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 12

मिसूरी, मोंटाना, नेब्रास्का, नेव्हाडा, न्यू हॅम्पशायर, न्यू जर्सी, न्यू मेक्सिको, New York राज्य. अमेरिकेच्या प्रवासाचा चौथा टप्पा, मैदानी प्रदेशांपासून पूर्व किनाऱ्यापर्यंत.

प्रकरण शून्य — सामायिक सुरुवात

हे सुरुवातीचे प्रकरण युनायटेड स्टेट्सच्या स्त्रिया या मालिकेच्या सहाही खंडांमध्ये सामायिक आहे. ते इथे संपूर्ण दिले आहे, आणि मिटवून ठेवले आहे, जेणेकरून पुनरावृत्तीशिवाय मालिका क्रमाने वाचता येईल.

प्रकरण शून्य

इथे जग हा प्रदेश नाही: ती एक मर्यादा आहे. उत्तर ध्रुव स्वागत करत नाही, क्षमा करत नाही, चुकीला जागा ठेवत नाही. पांढरा रंग इथे एखाद्या निरंकुश सत्तेसारखा राज्य करतो, मूक आणि स्मृतीविना. तापमान ही हवामानाची आकडेवारी नाही: तो एक शिकारी आहे. रात्र महिनोन्‌महिने टिकते, विचार चिरडते, माणसांच्या आकृत्या विरूप करते, त्यांची इच्छाशक्ती गिळून टाकते.

वस्त्या थोड्या आहेत, लहान आहेत, बंदिस्त आहेत. इनुइट, युपिक, आर्क्टिकचे लोक तिथे राहतात जिथे कोणीही राहणे निवडणार नाही. इथे प्रत्येक व्यक्ती गटाच्या जगण्यासाठी आवश्यक असते. तुम्ही उपयोगी नसाल, तर तुम्ही ओझे बनता. आणि जे ओझे बनतात ते शांततेत, बर्फात, कोणतीही सवलत न देणाऱ्या पर्यावरणाच्या तर्कात नाहीसे होतात.

वैज्ञानिक तळ आणखी एक प्रकारचा गारठा आणतात: उतरंडीचा. इथे स्त्री ही दुर्मीळ उपस्थिती आहे, एक अपवाद, जिने जुळवून घ्यायचे किंवा हार पत्करायची.

या ठिकाणी "नाहीसे होणे" ही संकल्पनाच अस्तित्वात नाही. फक्त सगळे पुसून टाकणारा पांढरा रंग आहे.

इनुइट आणि युपिक स्त्रिया

आर्क्टिकमधील मुलीचे लाड होत नाहीत: तिला तयार केले जाते. थंडी, अंधार आणि भूक सहन करायला ती लवकर शिकते. तिने कुळासाठी उपयोगी व्हायलाच हवे, कारण इथे ओळख वैयक्तिक नसते. ती कार्यात्मक असते. कुटुंबाचा आणि समाजाचा भार स्त्री वाहते: अन्न, अग्नी, मुले, कातडी, देखभाल. हक्कांविषयी कोणी बोलत नाही. नाजूकपणाविषयी कोणी बोलत नाही. नैराश्य अस्तित्वात आहे, पण त्याला नाव नाही. हिंसा अस्तित्वात आहे, पण तिला साक्षीदार नाहीत.

वैज्ञानिक तळांवरील स्त्री

शिकलेली, सक्षम, शिस्तीची सवय असलेली. ती संशोधक, तंत्रज्ञ, डॉक्टर म्हणून येते. उत्तर ध्रुव पदव्या ओळखत नाही, हे तिला लवकरच कळते. इथे फक्त मानसिक कणखरपणा मोजला जातो. पुरुषी उतरंड तिच्यावर वर्चस्व गाजवते, आणि दुर्बलतेचे कोणतेही लक्षण दुर्बलता म्हणूनच वाचले जाते. हे असे वातावरण आहे जिथे ताकद पुरेशी नसते: टोकाचा आत्मसंयम लागतो.

पाश्चात्त्य "बाहेरची" स्त्री

स्वातंत्र्यात वाढलेली, ती थंडीवर विजय मिळवू शकेल असे समजून येते. पण ही जागा तिला मोडून टाकते: एकाकीपणा, चिमुकल्या जागा, न संपणाऱ्या शांतता. तळ म्हणजे समुदाय नव्हेत, ती यंत्रे आहेत. आणि पुरुषांनी आखलेल्या यंत्राच्या आत स्त्रीला नाहीसे न होण्यासाठी लढावे लागते.

जगाच्या टोकापर्यंतचा प्रवास

माझा शेजारी Antonio, ज्याला सगळे Nino म्हणत, कित्येक वर्षे नॉर्थ केपबद्दल, मध्यरात्रीच्या सूर्याबद्दल, अंधार नसलेल्या महिन्यांबद्दल बोलत होता. ते त्याने खिशात जपून ठेवलेले स्वप्न होते, एखाद्या अशक्य गोष्टीसारखे. मे महिन्यातल्या एका सकाळी मी त्याच्या दाराची घंटी वाजवली आणि फक्त एवढेच म्हणालो: "बॅग भर. मी एका तासात परत येतो. आपण 30 दिवसांनी परत येऊ."

त्याने माझ्याकडे पाहिले, चकित, आनंदी. त्याच्या बायकोने काळजीने विचारले की आमचा बेत काय आहे. "एका स्वप्नाचा पाठलाग," मी उत्तर दिले.

आम्ही गाडीत बसलो. आमच्या बायका आम्ही वेडे असल्यासारख्या आमच्याकडे पाहत होत्या. पण हा प्रवास खरा होता. Nino प्रश्नांनी भरलेला होता. "आपण कुठे जातोय? मी किती पैसे घेऊ?" "निवांत राहा," मी त्याला म्हणालो. "54 तासांत आपण तिथे पोहोचू. फक्त 5,000 किमी. आपण नव्या Range Rover मध्ये आहोत. प्रवासाचा आनंद घे."

दर 300 किमीवर मला थांबावे लागत होते: तो माझ्यापेक्षा बारा वर्षांनी मोठा, त्याची स्वतःची एक लय होती. माझ्याकडे पाणी आणि पेये होती; त्याच्याकडे कॉफी आणि शरीराच्या गरजा. आणि जसजसे आम्ही पुढे जात होतो, तसतसा तो आपल्या आयुष्याबद्दल अधिक बोलू लागला. त्या न संपणाऱ्या रस्त्याशिवाय मला कधीच कळल्या नसत्या अशा गोष्टी.

गाडीत एकटे असलेले दोन पुरुष, सतत स्त्रियांबद्दल बोलणारे. तो आयुष्यात फक्त आपल्या बायकोलाच भेटला होता. मी हसलो. मी त्याला धीर दिला: "आपण सगळे असेच असतो."

60 तास गाडी चालवताना मी डोके ठिकाणावर कसे ठेवतो, असे त्याने मला विचारले. मी त्याला रशियाबद्दल सांगितले, जेव्हा 22 व्या वर्षी मी कधीही न भेटलेल्या एका स्त्रीला भेटण्यासाठी 51 तास गाडी चालवली होती. "अंतरे ही मर्यादा नसतात," मी त्याला म्हणालो, "ती सबबी असतात. माझ्याकडे कधीच एकही नव्हती."

पांढऱ्यात आगमन

आम्ही नॉर्वेत शिरलो. रस्त्यावरचे एक वसतिगृह. गाडी तिथे सोडून आम्ही स्लेजने पुढे जाणार होतो.

मार्गदर्शक पूर्ण झाकलेली होती, अभेद्य. तिने चष्मा काढला तेव्हा मला कळले की ती स्त्री आहे. एक नॉर्वेजियन स्त्री, मूक, थेट, बर्फासारखी. Nino स्लेजच्या मध्ये, ती पुढे, आणि मी माझ्या 190 सेंमीसह मागे, सर्वांत शेवटी.

अजून दिवसाचा उजेड होता. माझे घड्याळ वेळ दाखवत होते, पण रात्र आहे की सकाळ हे सांगत नव्हते. तो मध्यरात्रीचा सूर्य होता. आम्ही नॉर्थ केपला पोहोचलो

होतो.

Nino रडला. त्याने मला मिठी मारली. मी हसत त्याला म्हणालो, "जपून... लोकांना वाटेल आपण गे आहोत." आम्ही हसलो, पण आम्ही जगाच्या टोकावर होतो.

मग आला गारठा: –52°C.

खऱ्या आर्क्टिकमध्ये प्रवेश

कपडे बदलण्यासाठी ते आम्हाला एका धातूच्या कंटेनरमध्ये घेऊन गेले. अतिशय जड, गादीसारखे भरलेले सूट, गुंतागुंतीच्या झिपनी बंद होणारे.

मार्गदर्शिकेचे पैसे मी दिले. Nino ला काही पुरुषांसोबत एका इग्लूमध्ये ठेवले गेले; मला दुसऱ्या इग्लूमध्ये एका कुटुंबासोबत: 70 ते 80 वर्षांचा एक म्हातारा, आणि 30 ते 50 वर्षांच्या तीन स्त्रिया.

ते एक बंदिस्त जग होते. साधे. क्रूर.

पुरुष बाजूला उभा राहायचा. स्त्रिया कामाची लय सांभाळायच्या. आणि बाथरूम म्हणजे इग्लूपासून पाच मीटरवर असलेला एक उंचवटा: शी जमिनीवर पडण्याआधीच गोठायची. माझी पहिली लघवी पिवळा आर्क्टिक तारा बनली. उत्तर मला सलाम करत होते.

मधल्या वयाची स्त्री, Magi, थोडे इंग्रजी बोलायची. बाकी सगळे हावभाव, डोळे, हात. थंडीची भाषा.

सूट कसा वापरायचा हे मला नीट कळत नव्हते, तेव्हा तिने विचार न करता एक लपलेली झिप दाखवण्यासाठी माझ्या जांघेत हात लावला. त्यात कोणताही दुष्टावा नव्हता, कोणताही संकोच नव्हता: फक्त कार्य. जगणे.

इग्लूमधील तीन दिवस

त्यांनी अन्न आणले. धुरी दिलेला मासा, कच्चा मासा, कॉड माशाचे यकृत, देवमाशाचे पोट. आणि शार्कचे गोळे. निवडीला जागा नव्हती. पर्याय नव्हता. निसर्ग जे देतो ते होते.

मग मी प्यायलो: एक लाल द्रव. मला वाटले वाइन आहे. ते गाळलेले, उकळलेले, गोड केलेले देवमाशाचे रक्त होते. मी ते प्यायलो. त्याने मला अशी ताकद दिली जी मी पूर्वी कधी अनुभवली नव्हती. एक आदिम ऊर्जा. मला वाटले कोकेन आहे. नाही. ते शरीरात शिरणारे उत्तर होते.

स्त्रिया माझ्याकडे पाहत होत्या. म्हातारा शिकारीला बाहेर गेला. मी विश्रांती घेतली आणि रक्त प्यायलो. फोन नाही, इंटरनेट नाही, कॉम्प्युटर नाही, Nino नाही, असे तीन दिवस. फक्त मी आणि त्या.

रात्र नव्हतीच. फक्त प्रकाश, अग्नी, बर्फ आणि श्वास.

त्या तिघी झोपायला आडव्या झाल्या. मी जागा शोधत होतो. सर्वांत लहान स्त्रीने हात उंचावून मला जवळ येण्याची खूण केली. त्या खळखळून हसल्या. मला कळले नाही. त्या म्हणाल्या की मी त्यांचा "ख्रिसमस" आहे.

मला स्वीकारले गेले आहे, हे सांगण्याची त्यांची ती रीत होती.

आभार म्हणून मी त्यांना थोडे पैसे द्यायचा प्रयत्न केला. त्यांनी नकार दिला. त्यांना फक्त एक मिठी हवी होती. आणि अधिक जवळचे वाटावे म्हणून कॅलाब्रियन भाषेतले काही शब्द.

तिथे मला खऱ्या भेटींचे मोल कळले: ज्या विकत घेता येत नाहीत आणि विकता येत नाहीत.

मार्गदर्शिकेचा निरोप

तीन दिवसांनी मार्गदर्शिका आली. ती त्या तिघींशी तासभर बोलली. मी बाहेर होतो. त्या काय बोलत होत्या ते मला कळत नव्हते. ते माझे काम नव्हते. ती त्यांची भाषा होती, त्यांचे जग, त्यांचा कायदा.

कंटेनरमध्ये मी कपडे काढत असताना मार्गदर्शिका आत आली. कुतूहलाने. थेट. उत्तरेकडची. तिने मला घट्ट मिठी मारली. तिने माझे चुंबन घेतले. तिची त्वचा दुधासारखी पांढरी होती. तिचे डोळे ऑगस्टच्या आकाशासारखे निळे होते.

तिने मला तिला सोबत घेऊन जायला सांगितले. त्या जगातून बाहेर पडण्यासाठी तिने काहीही केले असते.

मी आदराने हसलो. मी तसे करू शकत नव्हतो. मी तसे करायला नको होते.

मी तिच्याकडे फक्त एक वचन ठेवले: "तुला काही लागले तर मला पत्र लिही. मी तुला मदत करीन." तिने पैसेही नाकारले. ती एक सुंदर स्त्री होती, पण एकाकी. दुरून न दिसणारा एकाकीपणा. थंडी ज्याला क्षमा करत नाही असा एकाकीपणा.

घरी परत

आम्ही Nino ला घ्यायला गेलो. तो भारावून गेला होता. त्याला परत जायचे नव्हते. पण माझी त्याच्या बायकोशी भेट ठरलेली होती.

त्याने आपल्या तीन दिवसांबद्दल सगळ्यांना सांगितले. मी गप्प राहिलो. मी त्या माणसाशी कधीच काही वाटून घेतले नाही. फक्त कागदाशी.

आणि असे, Nino आपल्या जगात परतत असताना, मी आधीच दुसऱ्या जगाच्या वाटेवर होतो. दुसरे गंतव्य. दुसरी भेट.

स्वागत आहे.

उपसंहार

उत्तर तुम्हाला घेऊन जात नाही: ते तुम्हाला बदलते. आणि ते कधीही

तुम्हाला अखंड परत देत नाही. पुरुष उत्तर ध्रुवावर प्रकाश, शांतता, छायाचित्रे, स्वप्ने शोधत येतात. स्त्रिया जगण्यासाठी राहतात.

पुरुष जे पाहिले ते सांगतात. स्त्रिया जे भोगले त्याबद्दल गप्प राहतात.

पुरुष परत जातात. स्त्रिया राहतात. त्या थंडीत राहतात, बर्फाच्या घरांत, कोणी न ऐकलेल्या शांततांमध्ये. त्यांचा गौरव न करणाऱ्या समुदायांना आधार देण्यासाठी त्या राहतात. मुलांचे, वृद्धांचे, अनोळखी लोकांचे रक्षण करण्यासाठी त्या राहतात. त्या अदृश्य राहतात.

मी तिथून फक्त एकच आठवण घेऊन आलो: एक सुंदर, अविश्वसनीय सुंदर स्त्री, पण एकटी. रोमँटिक अर्थाने नव्हे. मानवी अर्थाने. शोकांतिक अर्थाने.

चिंतन

उत्तर शरीराला मारत नाही. ते उपस्थितीला मारते. आणि जे उरते ते पांढरे असते: अशी जागा जिथे स्त्रिया एकाच वेळी जगतात आणि नाहीशा होतात.

म्हणूनच मी लिहितो. कारण टोकाच्या जागा आपली कहाणी स्वतः सांगत नाहीत. आणि जे त्यांच्यातून प्रवास करतात, त्यांना गप्प राहण्याची चैन परवडत नाही.

मी नाही. मी नाही. माझ्या भूमीने मला जन्म दिला, आणि बाकीचे जग माझे स्वागत पाहुणा म्हणून नव्हे, तर कुटुंबातील एक म्हणून करते.

उत्तरेच्या निरपेक्ष पांढऱ्यातून मी युनायटेड स्टेट्सच्या निरपेक्ष गोंधळात उतरलो.

अमेरिकेची संयुक्त संस्थाने

अशक्य कामगिरी

एका अमेरिकन कंपनीत अठरा वर्षे काम केल्याने तुम्हाला असे काहीतरी मिळते जे जगातली दुसरी कोणतीही कंपनी देऊ शकत नाही: कामाची संस्कृती, कार्यपद्धती, स्पष्ट ध्येय, आणि मूल्यांची अशी व्यवस्था जी सिद्धांत नसते — ती रोजचा व्यवहार असते. ते ती तुम्हाला समजावून सांगत नाहीत; ते ती तुमच्यात घडवतात. आणि तेही तुमची परवानगी न विचारता.

मी New York च्या कार्यालयात होतो, तेव्हा मला असे काम देऊ केले गेले ज्याची मी कधी कल्पनाही केली नव्हती. बढती नव्हे. बदली नव्हे. एक प्रयोग.

एक गोपनीय कार्यक्रम, युनायटेड स्टेट्समधील मानवी नात्यांचे एक प्रारूप तपासून पाहण्यासाठी तयार केलेला. त्यांनी मॅनेजर, मानसशास्त्रज्ञ किंवा प्रशिक्षक निवडले नव्हते. त्यांनी प्रत्यक्ष जगाचा विशिष्ट प्रकारचा अनुभव असलेली माणसे निवडली होती. आणि माझे नाव पुढे आले — मी अठरा वर्षे विक्री क्षेत्रात होतो तरीही. ते पद पाहत नव्हते: ते मन पाहत होते.

चाचणी सांगायला सोपी होती आणि पूर्ण करायला अतिशय कठीण:

एका वर्षात अमेरिकेची 50 राज्ये पाहायची, शहरे स्वतः निवडायची आणि प्रत्येक ठिकाणी किमान एक आठवडा राहायचे.

शेवटचे दोन आठवडे सक्तीची सुट्टी असणार होते. सगळा खर्च तेच करणार होते. मला फक्त जगायचे होते, निरीक्षण करायचे होते, समजून घ्यायचे होते, आणि दर सोमवारी अहवाल सादर करायचा होता. एक मानवी, कोरडा, नेमका वृत्तांत.

मी करारावर सही केली. मी घरी कळवले. त्यांनी काहीच विचारले नाही. त्यांना फक्त महिन्याचे सामान आले की नाही एवढेच जाणून घ्यायचे होते. मी अमेरिकेतल्या एका वर्षाला सामोरा जाणार होतो. ते, नेहमीप्रमाणे, पुढच्या महिन्याला सामोरे जात होते.

खबरदारी म्हणून माझा पगार थेट इटलीतील माझ्या बँक खात्यात जमा केला जात होता. मला सांगण्याची ती एक सभ्य रीत होती: "काही मूर्खपणा करू नका. जे आहे त्यात जगा. पाहू या तुम्ही खरे कोण आहात."

पंधरा वर्षांनंतरच मला माझे मूळ अहवाल, विश्लेषणे आणि त्यांनी माझ्याबद्दल गोळा केलेली सामग्री पाहायला मिळाली. हे पुस्तक तिथूनच जन्मले. ते प्रकाशित करण्याची परवानगी मला मिळाली, एका अटीवर: ज्या कंपनीने हे काम दिले तिचे नाव कधीही घ्यायचे नाही.

त्याने काही फरक पडत नाही. ही कहाणी लोगोंबद्दल नाही. ती अशा देशातील एका माणसाबद्दल आहे जो स्वतः अनुभवल्याशिवाय समजणे अशक्य आहे.

सर्वांत दूरच्या टोकापासून सुरुवात करू?

तर्कशुद्ध निवड केंद्रापासून नव्हे, तर कडांपासून सुरुवात करण्याची होती. दोन साध्या कारणांसाठी:

1. मी प्रयोगाला नुकताच सुरुवात केली होती: पूर्ण स्पष्टता, जास्तीत जास्त लक्ष.

2. टोकापासून सुरुवात करून मी दिशा सुधारू शकत होतो आणि प्रवास स्वच्छपणे संपवू शकत होतो.

मला बोस्टन किंवा शिकागोपासून सुरुवात करायची गरज नव्हती. मला एका सीमेपासून सुरुवात करायची होती. अशा जागेपासून जी फक्त कागदावर अमेरिका होती.

मी जुनो निवडले, अलास्काची राजधानी. एकाकी. फक्त बोटीने किंवा विमानाने पोहोचता येणारी. कोणाच्याही मालकीचे नसलेले शहर. सुरुवात करण्यासाठी

परिपूर्ण जागा.

साधनांचा पुरेपूर वापर

निघण्यापूर्वी मी तेच केले ज्याचा अमेरिकन माणूस सर्वाधिक आदर करतो: मी स्वतःची व्यवस्था पर्यटकासारखी नव्हे, व्यावसायिकासारखी केली.

देशांतर्गत सर्वांत मोठे जाळे असलेल्या तीन सर्वांत लोकप्रिय विमान कंपन्यांना मी फोन केला. एका तासापेक्षा कमी वेळात मी 60% सवलतीत पन्नास देशांतर्गत उड्डाणांचे एक पुस्तक विकत घेतले.

वेळेची मर्यादा नाही. दिवसांची मर्यादा नाही. कोणतेही बंधन नाही. फक्त एक अट: ती एका वर्षात वापरायची.

मी हॉटेलच्या साखळ्या, Uber टॅक्सी आणि भाड्याने गाड्या देणाऱ्या कंपन्यांबरोबरही तेच केले, आणि मग टप्प्यांचे, पद्धतींचे नीट वेळापत्रक तयार केले, पण वेळांचे नाही.

मी तयार होतो.

हे माझे पहिले खरे यश होते. मला हालचाल कशी करायची ते कळते, याचे पहिले चिन्ह. अमेरिका कृती करणाऱ्यांना बक्षीस देते, वाट पाहणाऱ्यांना नाही.

कंपनीने हा व्यवहार पाहिला तेव्हा तिने तेच केले जे अमेरिकन संस्कृती नेहमी करते: विश्वासार्हता तपासली.

सतत फिरतीचे एक वर्ष मी सांभाळू शकेन का? अनपेक्षित घटना, अंतरे आणि आणीबाणी यांना मी तोंड देऊ शकेन का? मी स्वावलंबी होतो का?

म्हणून, निघण्यापूर्वी, मी आणखी एक महत्त्वाचा तपशील पक्का केला:

माझ्या क्रेडिट कार्डवर दरमहा किमान $100,000 ची मर्यादा असेल, याची मी खात्री करून घेतली.

ती खर्च करण्यासाठी नव्हती. आम्ही ती सांभाळू शकतो, हे दाखवण्यासाठी होती. अमेरिकन लोक असाच विचार करतात: तुमच्याकडे स्वायत्तता नसेल, तर स्वातंत्र्य नसते. आणि स्वातंत्र्य नसेल, तर तुमचे मूल्यमापन होऊ शकत नाही.

त्या क्षणापासून हा कार्यक्रम केवळ एक नेमणूक राहिला नाही. ते एक अभियान बनले.

आणि आता खरा प्रवास

अलास्का फक्त भूगोलाने युनायटेड स्टेट्सचा भाग आहे. ते एक वेगळेच जग आहे.

ही अशी जागा आहे जिथे स्त्रिया मागमूसही न ठेवता नाहीशा होतात. जिथे तक्रार कधीच आपल्या ठिकाणी पोहोचत नाही. जिथे शहरे म्हणजे एका रानटी खंडाच्या मध्यभागी असलेली नुसती सुसंस्कृत बेटे.

जुनो ही माझी पहिली परीक्षा होती: देशाच्या उरलेल्या भागाशी एकही रस्ता न जोडलेली राजधानी. अमेरिकेसारखा न वाटणारा अमेरिकेचा एक तुकडा.

इथे मला एक गोष्ट कळू लागली: हा प्रवास भौगोलिक असणार नव्हता. तो मानवी असणार होता.

गट 1 (खंड I)

अलाबामा – अलास्का – ॲरिझोना – अर्कान्सास – कॅलिफोर्निया – कोलोरॅडो – कनेक्टिकट – डेलावेअर – फ्लोरिडा – जॉर्जिया

गट 2 (खंड II)

हवाई – आयडाहो – इलिनॉय – इंडियाना – आयोवा – कॅन्सस – केंटकी – लुईझियाना – मेन – मेरीलँड

गट 3 (खंड III)

मॅसॅच्युसेट्स – मिशिगन – मिनेसोटा – मिसिसिपी – मिसूरी – मोंटाना – नेब्रास्का – नेव्हाडा – न्यू हॅम्पशायर – न्यू जर्सी – न्यू मेक्सिको

गट 4 (खंड IV)

New York – वॉशिंग्टन

गट 5 (खंड V)

नॉर्थ कॅरोलिना – नॉर्थ डकोटा – ओहायो – ओक्लाहोमा – ऑरेगॉन – पेनसिल्व्हेनिया – ऱ्होड आयलंड – साउथ कॅरोलिना

गट 6 (खंड VI)

साउथ डकोटा – टेनेसी – टेक्सस – युटा – व्हरमाँट – व्हर्जिनिया – वेस्ट व्हर्जिनिया – विस्कॉन्सिन – वायोमिंग

मिसूरी

मिसूरी हे विरोधाभासांनी भरलेले राज्य आहे. एका बाजूला शांत मिडवेस्ट; दुसऱ्या बाजूला असा दक्षिण भाग जो कधीच कठोर असणे थांबला नाही. हा अमेरिकेतील सर्वांत विभागलेल्या प्रदेशांपैकी एक आहे: कठीण वस्त्या असलेली सेंट लुईस आणि कॅन्सस सिटी, समांतर जगात अस्तित्वात असलेली गोऱ्यांची उपनगरे, गरीब आणि संथ ग्रामीण भाग, आणि खूप बोलणारी पण थोडेच सोडवणारी राजकीय व्यवस्था.

हे अस्वस्थता लपवणाऱ्या सामान्यपणाचे, गंभीर समस्या झाकणाऱ्या वरवरच्या हास्याचे, आणि काहीच ठीक नसतानाही "सगळे ठीक आहे" म्हणण्याचे राज्य आहे.

इथल्या स्त्रिया एखाद्या स्फोटात नाहीशा होत नाहीत. त्या सततच्या दबावाखाली नाहीशा होतात: कुटुंब, काम, परंपरा, दारिद्र्य, आतून चालणारी हिंसा, नाजूक आरोग्यव्यवस्था.

मिसूरी स्त्रियांना सवयीने पुसून टाकते. तिने सहन करावे अशी सगळ्यांची अपेक्षा असते. आणि ती स्वतःपासूनच नाहीशी होईपर्यंत सहन करते.

सेंट लुईसची स्त्री – 35 वर्षे

सेंट लुईस हे दोन जगांत अस्तित्वात असलेले शहर आहे: एक इतिहासाने समृद्ध, दुसरे हिंसा, दुर्लक्ष आणि वांशिक विषमतेत अडकलेले.

इथली स्त्री एकाच वेळी तीन समस्यांना तोंड देते: – धोकादायक वस्त्या – नाजूक शाळा – कमी पगार.

ती शहराच्या अत्यावश्यक जाळ्यांमध्ये काम करते: – दवाखाने – सुपरमार्केट – सहाय्य सेवा – खानपान – प्राथमिक शिक्षण.

व्यवस्था जे पेलू शकत नाही ते ती पेलते. आणि ती सगळे पेलत असताना, तिला कुणीच पेलत नाही.

तिची अनुपस्थिती शहरी आहे: शहराच्या पुनर्बांधणीत तिला काहीच म्हणणे नसते, जरी रोजचे प्रत्येक संकट तीच हाताळत असते.

"परिपूर्ण" उपनगरांतील स्त्री – 40 वर्षे

मोठ्या शहरांच्या बाहेर निर्दोष दिसणारी उपनगरे आहेत: स्वच्छ रस्ते, चांगल्या शाळा, नीटनेटकी घरे.

इथली स्त्री गरीब नाही, पण ती मुक्त नाही.

तिला सांभाळावे लागते: – कुटुंबाची उच्च प्रतिमा – निर्दोष मुले – सततचा सामाजिक वावर – भरगच्च दिनक्रम – "निष्कलंक" लग्न – कधीही खाली न येणारे राहणीमान. दबाव मूक आणि सतत असतो. ती कोसळू शकत नाही. ती वेग कमी करू शकत नाही. ती नाजूकपणा दाखवू शकत नाही.

तिची अनुपस्थिती मानसिक आहे: ती फक्त एक भूमिका म्हणून अस्तित्वात आहे, व्यक्ती म्हणून नाही.

ग्रामीण स्त्री – 49 वर्षे

मिसूरीचा ग्रामीण भाग संथ, परंपरावादी आणि बंद आहे. घरे एकमेकांपासून दूर आहेत, सेवा किमान आहेत, आणि परंपरा जड आहेत.

इथल्या स्त्रिया अशा जगात राहतात जे अत्यंत कमी बदलते: – अस्थिर नोकऱ्या – आरोग्यसेवेपर्यंत अपुरी पोहोच – मोठी कुटुंबे – सर्वत्र पसरलेली व्यसने – सामाजिक जीवनावर नियंत्रण ठेवणारी चर्च – भूमिकेतून बाहेर पडण्याची अगदी थोडी शक्यता.

हे निवडीविना कर्तव्यांचे आयुष्य आहे. तुम्हाला काही समस्या असेल, तर ती तुम्हीच हाताळता. तुम्ही कोसळलात, तर कुणाच्याच लक्षात येत नाही.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आणि सांस्कृतिक आहे: ती अंतरात आणि परंपरेत नाहीशी होते.

उद्योग आणि अंगमेहनतीच्या कामातील स्त्री – 37 वर्षे

मिसूरीमध्ये मध्यम आकाराच्या उद्योगांची प्रचंड उपस्थिती आहे: गोदामे, समन्वय, असेंब्ली लाइन, उत्पादन कारखाने.

इथल्या स्त्रिया जड शारीरिक काम करतात: – पॅकेजिंग – उत्पादन लाइन – रात्रपाळ्या – मालाची हाताळणी – गुणवत्ता तपासणी – समन्वयातील सहाय्य.

झिजलेली शरीरे, कमी कमाई, अशक्य वेळा. हे असे काम आहे ज्याची राज्याला गरज आहे, पण ते पूर्णपणे अदृश्य आहे. तिची अनुपस्थिती शारीरिक आहे: ती मोडते आणि मदतीला कुणीच नसते.

उपसंहार – मिसूरी

मिसूरी हे दिखाऊ सामान्यपणावर फुलणारे राज्य आहे. आणि सामान्यपणात स्त्रिया स्वतःला हरवून बसतात.

ती कठीण वस्त्या, अतिसामाजिक उपनगरे, कठोर कारखाने, संथ ग्रामीण भाग चालवते.

प्रत्येक दिवस एक शांत लढाई असतो. आणि शांत लढाया सर्वांत विनाशकारी असतात.

मिसूरी स्त्रियांना एकाच घावात पुसून टाकत नाही. ते त्यांना अशा सवयींनी पुसून टाकते ज्यांच्यावर कुणीच कधी प्रश्न विचारत नाही.

चिंतन – मिसूरी

या खंडातील प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचा एक प्रकार दाखवते. मिसूरी "मूक" अनुपस्थिती दाखवते: जी दिनक्रमातून, सामाजिक अपेक्षांमधून, सगळ्यांसाठी सगळे काही असावे लागण्याच्या ताणातून जन्मते.

इथे स्त्रिया म्हणजे प्रत्येक सामाजिक वर्गाला एकत्र धरून ठेवणारा अदृश्य गोंद आहेत. त्या सगळीकडे आहेत. आणि नेमके म्हणूनच त्या कुणालाच दिसत नाहीत.

मिसूरी शिकवते की पुसून टाकण्यासाठी द्वेष किंवा संघर्षाची गरज नसते. फक्त स्त्रिया नेहमी तिथे असतीलच असे संपूर्ण समाजाने गृहीत धरणे पुरेसे असते.

आणि म्हणूनच हे प्रकरण मूलभूत आहे: आधार न मिळालेले सामान्यपण सापळा बनते, हे लक्षात ठेवण्यासाठी.

मोंटाना

मोंटाना म्हणजे निव्वळ विशालता: प्रचंड पर्वत, न संपणारे रस्ते, अंतहीन जंगले, एकाकी घरे, त्वचा कापणारे हिवाळे. हे USA मधील सर्वांत सुंदर राज्यांपैकी एक आहे. आणि राहण्यासाठी सर्वांत कठीण राज्यांपैकी एक.

इथे स्त्रिया संघर्षामुळे नाहीशा होत नाहीत. त्या भूगोलामुळे, एकाकीपणामुळे, ग्रामीण मानसिकतेमुळे आणि भावनिक एकटेपणामुळे नाहीशा होतात. हे असे राज्य आहे जिथे गोंगाटापेक्षा शांतता जास्त जड असते.

मोंटाना सहनशक्ती मागते. आणि सगळ्यांसाठी सहन करावे लागते ते स्त्रियांनाच.

दुर्गम आडभागातील स्त्री – 51 वर्षे

इथे तुम्ही जवळच्या दुकानापासून 30 किमीवर राहू शकता. जवळच्या दवाखान्यापासून एक तास. खऱ्या रुग्णालयापासून दोन तास.

या भागांत राहणाऱ्या स्त्रिया तोंड देतात: – कडाक्याची थंडी – तात्काळ मदत नाही – दुर्लक्षित आरोग्य समस्या – सांभाळायची जुनी घरे – कुटुंबाची संपूर्ण जबाबदारी – अडकून पडण्याची प्रत्यक्ष भीती.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती नाहीशी होते कारण ती अशा ठिकाणी राहते जिथे काहीच पोहोचत नाही.

रँचवरील कुटुंबांतील स्त्री – 39 वर्षे

मोंटाना पशुपालनावर फुलते. गुरे, घोडे, मोठी जनावरे आणि अंगमेहनत.

इथली स्त्री सगळे काही करते: – जनावरांच्या कामात मदत करते – सगळ्यांसाठी स्वयंपाक करते – हिशेब सांभाळते – वाहने चालवते – आणीबाणी हाताळते – कुठेही नसलेल्या ठिकाणी मुले वाढवते.

ती पुरुषासारखे काम करते, पण तिला "घरातली एक उपस्थिती" मानले जाते. तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: ती मूल्य निर्माण करते, पण ती कशातच दिसत नाही.

छोट्या गावांतील स्त्री – 44 वर्षे

मोंटानाच्या छोट्या गावांमध्ये वेळ थांबलेला असतो. समुदाय लहान असतात, सगळे सगळ्यांना ओळखतात, आणि कुणीच बदलत नाही.

स्त्रीने: – आई असावे – विश्वासार्ह असावे – "लफडे करू" नये – धर्मनिष्ठ असावे – नेहमी उपलब्ध असावे.

ती स्वतःला नव्याने घडवू शकत नाही. ती आपल्या सांस्कृतिक सीमा ओलांडू शकत नाही. ती नाजूकपणा व्यक्त करू शकत नाही.

तिची अनुपस्थिती सामाजिक आहे: ती स्वतःची नसते, समुदायाची असते.

निसर्ग पर्यटनात काम करणारी स्त्री – 33 वर्षे

मोंटाना आपली उद्याने, तलाव आणि जवळच्या यलोस्टोनमुळे पर्यटकांना आकर्षित करते. पोस्टकार्डांमागे अशा स्त्रिया आहेत ज्या हॉटेल्स, रेस्टॉरंट्स, बाहेरच्या उपक्रम, देखभाल, समन्वय आणि स्वच्छता चालवतात.

कठोर पाव्या, हंगामी पगार, दुर्गम भागांतील आयुष्य. स्थैर्य नाही.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: हे क्षेत्र तिच्यावर जगते, पण ती कधीच शांतपणे जगत नाही.

उपसंहार – मोंटाना

मोंटाना हे थक्क करणारा निसर्ग आणि क्रूर एकटेपणा यांचे मिश्रण आहे. इथल्या स्त्रिया अंतरात नाहीशा होतात: शारीरिक, भावनिक आणि सांस्कृतिक. एकाकी

घरे, रँच, कुटुंबे, छोटी गावे आणि पर्यटन यांना त्याच एकत्र धरून ठेवतात. आणि त्या धरून ठेवत असताना, कुणीच पाहत नाही.

चिंतन – मोंटाना

या खंडातील प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचे एक रूप दाखवते. मोंटाना सर्वग्रासी भूगोलाने निर्माण केलेली अनुपस्थिती दाखवते.

इथे स्त्रिया हिंसेने किंवा टोकाच्या दारिद्र्याने पुसल्या जात नाहीत. त्या मैलोन्मैल शून्याने, एकाकी करणाऱ्या हिवाळ्यांनी, न बदलणाऱ्या संस्कृतीने, नाकारता न येणाऱ्या भूमिकेने पुसल्या जातात.

हे संथ, मूक पुसले जाणे आहे. ओळखायला सर्वांत कठीण प्रकारांपैकी एक, नेमके कारण ते कोणताही आवाज करत नाही.

नेब्रास्का

नेब्रास्का ही मोकळी, सरळ, सपाट भूमी आहे. विस्तीर्ण शेते, सतत वारा, अंतहीन आकाश. बाहेरून: शांतता. आतून: एकाकीपणा, संथपणा, परंपरावादी समुदाय, कष्टाचे शेतकाम आणि अगदी थोड्या संधी.

हे मिडवेस्ट आणि वेस्ट यांच्या मधोमध जगणारे राज्य आहे, पण दोघांपैकी कुणाचीही ताकद नसलेले.

इथे स्त्रिया गोंधळामुळे नाहीशा होत नाहीत. त्या जड सामान्यपणामुळे, शेतीच्या दिनक्रमामुळे, न बदलणाऱ्या भूमिकांमुळे, भौगोलिक एकटेपणामुळे नाहीशा होतात.

नेब्रास्का आवाज करत नाही, पण झिजवते.

शेतावरील स्त्री – 40 वर्षे

नेब्रास्काची स्त्री शेताचा अविभाज्य भाग आहे: – पहाटे उठणे – सांभाळायची जनावरे – सगळ्यांसाठी जेवण – कुटुंबाचा हिशेब – लक्ष ठेवायची पिके – घराची देखभाल – वाढवायची मुले – अचानक येणाऱ्या आणीबाणी.

ती पुरुषांइतकेच काम करते, अनेकदा जास्त. पण तिची नोंद "बेरोजगार" म्हणून होते.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: ती मूल्य निर्माण करते, पण आकडेवारीत ती अस्तित्वात नसते.

छोट्या गावांतील स्त्री – 46 वर्षे

काही हजार लोकांची गावे, जिथे सगळ्यांना सगळ्यांबद्दल सगळे माहीत असते.

स्त्रीने असावे: – हजर असलेली आई – स्थिर पत्नी – आदरणीय व्यक्ती – चर्चमध्ये सक्रिय – समुदायाचा आधार.

तिला शॉर्टकट, संकटे किंवा अचानक बदल परवडत नाहीत. ती दुसऱ्यांनी ठरवलेल्या एका निश्चित भूमिकेत जगते.

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आहे: तिला जागा आहे, पण आवाज नाही.

हलक्या सेवाक्षेत्रात काम करणारी स्त्री – 32 वर्षे

नेब्रास्काच्या शहरांमध्ये — लिंकन, ओमाहा, ग्रँड आयलंड — स्त्रिया रोजचे काम करतात:

– कॅशियर – स्वच्छता – खानपान – शाळेतील सहाय्य – वृद्धाश्रम – कारकुनी काम

कमी पगार, तुटक पाळ्या, भविष्य नाही. तिची अनुपस्थिती सामाजिक आहे: तिच्याशिवाय शहर चालत नाही, पण "विकासाबद्दल" बोलताना कुणीच तिचा उल्लेख करत नाही.

अंतरांची स्त्री – 53 वर्षे

नेब्रास्का हे असे राज्य आहे जिथे तुम्ही खरे गाव न पाहता दोन तास गाडी चालवू शकता. हे अंतर जगण्याची पद्धत बनते.

शहरांबाहेर राहणारी स्त्री तोंड देते: – प्रत्येक गरजेसाठी लांबचे प्रवास – अपुरी वैद्यकीय सेवा – कडक हिवाळे – एकाकी घरे – एकसुरी दिनक्रम – कोणतेही खरे सामाजिक जाळे नाही.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती किलोमीटरमध्ये नाहीशी होते.

उपसंहार – नेब्रास्का

नेब्रास्का ही साधी वाटणारी भूमी आहे, पण साधेपणा फक्त वरवरचा आहे.

इथल्या स्त्रिया नाहीशा होतात: – बिनपगारी शेतकामात – बंद समुदायांत – टोकाच्या अंतरांत – सेवांच्या अभावात – कठोर भूमिकांत.

ही जमीन, परंपरा आणि शांततेने बनलेली अनुपस्थिती आहे.

चिंतन – नेब्रास्का

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचे एक रूप दाखवते. नेब्रास्का कधीच न बदलणाऱ्या रोजच्या आयुष्याने उभारलेली अनुपस्थिती दाखवते.

उघड हिंसा नाही, नेत्रदीपक संकट नाही. फक्त स्वतःची पुनरावृत्ती करणारे आयुष्य आहे, कुणी न ओळखलेले कष्ट आहेत, सोडून देता न येणारी भूमिका आहे. नेब्रास्का हे असे राज्य आहे जिथे स्त्रिया सगळे काही एकत्र धरून ठेवतात आणि नेमक्या याच कारणाने त्या दिसत नाहीत.

आणि म्हणूनच ते या प्रकरणाला पात्र आहे: कारण सर्वांत सामान्य पुसले जाणे ते असते जे सामान्य वाटते.

नेव्हाडा

नेव्हाडा हे दिखाव्यावर उभारलेले राज्य आहे. प्रकाश, कॅसिनो, हॉटेल्स, मनोरंजन, पर्यटन, जुगार, न संपणारे रात्रजीवन. जगाला स्वातंत्र्य, अतिरेक आणि शक्यता वाटणारी एक शोकेस.

सत्य याच्या उलट आहे.

नेव्हाडा ही अशा ठिकाणांपैकी एक आहे जिथे स्त्रीदेहाचा सर्वांत सहज वापर, शोषण, उपभोग केला जातो आणि तो बदलला जातो. अशी जागा जिथे स्त्रिया संधीच्या अभावामुळे नव्हे, तर त्यांच्या उपस्थितीला वस्तूसारखे वागवले जाते म्हणून नाहीशा होतात.

इथली स्त्रियांची अनुपस्थिती आधुनिक, जाणीवपूर्वक आणि हेतुपुरस्सर आहे. एक मोहक, सततचे आणि स्वच्छ पुसले जाणे. अशक्य वेळा, रात्रपाळ्या, सौंदर्याचा दबाव, झिजलेली ओळख आणि पर्यटन उद्योगाने लादलेल्या भूमिकांनी बनलेले.

कॅसिनो आणि हॉटेल्समधील स्त्री – 33 वर्षे

लास व्हेगास फक्त याच कारणाने फुलते की हजारो स्त्रिया चालवतात: – स्वागतकक्ष – हाउसकीपिंग – रेस्टॉरंट्स – बार – मनोरंजन – ग्राहक सेवा – समन्वय – पर्यटन कॉल सेंटर्स.

रात्रपाळ्या, रद्द झालेले आठवड्याचे शेवट, अस्तित्वात नसलेल्या सुट्ट्या, सततचा दबाव. आत ऊर्जा उरलेली नसतानाही स्त्रियांना परिपूर्ण प्रतिमा टिकवावी लागते. तिची अनुपस्थिती शारीरिक आणि मानसिक आहे: ती अशा व्यवस्थेत काम करते जी तिचा वापर व्यक्ती म्हणून नव्हे, तर "अनुभवाचा भाग" म्हणून करते.

रात्रीच्या क्षेत्रात काम करणारी स्त्री – 29 वर्षे

रात्रीचे नेव्हाडा झगमगीत नसते. ते कठोर असते. दिवे, संगीत आणि कार्यक्रमांच्या मध्ये आयुष्ये झिजतात:

– होस्टेस – नर्तिका – बारटेंडर – प्रमोटर – प्रतिमा आणि सौंदर्यपूर्ण उपस्थितीशी जोडलेल्या भूमिका

तुमचे शरीर कराराचा भाग आहे. तुम्ही ते सांभाळू शकला नाहीत, तर ते तुम्हाला एका मिनिटात बदलतील.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आणि नैतिक आहे: कामाला तिची प्रतिमा हवी असते, तिची व्यक्ती नव्हे.

पडद्यामागचे काम सांभाळणारी स्थलांतरित स्त्री – 41 वर्षे

मोठमोठ्या हॉटेल्समागे शेकडो स्थलांतरित स्त्रिया आहेत: फिलिपिनो, मेक्सिकन, हैतीयन, मध्य अमेरिकन.

पर्यटकांना ज्या कामाचे दर्शन होऊ नये, ते सगळे काम त्याच करतात:

– औद्योगिक लाँड्री – सततची स्वच्छता – तळघरातील स्वयंपाकघरे – प्रचंड गोदामे – संध्याकाळचा समन्वय – मजल्यांची तयारी

लपलेली आयुष्ये. थकलेली शरीरे. अमानुष पाळ्या. तिची अनुपस्थिती व्यवस्थात्मक आहे: ती अत्यावश्यक आहे, पण तिला अदृश्य असल्यासारखे वागवले जाते.

लास व्हेगासबाहेर राहणारी स्त्री – 52 वर्षे

नेव्हाडा म्हणजे फक्त दिवे नव्हेत. आजूबाजूचे वाळवंटही आहे: छोटी गावे, बैठी घरे, विरळ सेवा, एकाकी उद्योग.

इथल्या स्त्रिया तोंड देतात: – न परवडणारे खर्च – मर्यादित आरोग्यसेवा – वाहतुकीचा अभाव – प्रचंड अंतरे – कठोर, नीट न जोडलेले समुदाय – मर्यादित संधी.

जग ज्या आयुष्याची या राज्याशी सांगड घालते, त्याच्या उलट आयुष्य ती जगते.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती दिव्यांच्या नेव्हाडात नव्हे, तर खऱ्या नेव्हाडात राहते.

तिच्याबद्दल कुणीच बोलत नाही.

उपसंहार – नेव्हाडा

नेव्हाडा हे सादरीकरणावर उभारलेले राज्य आहे. इथे सगळे काही प्रतिमा, अनुभव आणि मनोरंजनाबद्दल आहे.

हे यंत्र फिरवणारे मूक इंजिन म्हणजे स्त्रिया: हॉटेल्स, कॅसिनो, रेस्टॉरंट्स, मनोरंजन, देखभाल, समन्वय.

तरीही त्यांनाच सर्वांत कमी किंमत दिली जाते. कठोर, झिजवणारे आणि अदृश्य वास्तव जगत असताना दुसऱ्यांची स्वप्ने त्याच तोलून धरतात.

नेव्हाडा त्यांना जसे वापरते, नेमके तसेच पुसून टाकते.

चिंतन – नेव्हाडा

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचा एक चेहरा दाखवते. नेव्हाडा सर्वांत आधुनिक चेहरा दाखवते: आर्थिक कार्यांपुरत्या उरलेल्या स्त्रिया.

तिला दारिद्र्य पुसून टाकत नाही. व्यवस्था पुसून टाकते.

ही उभारलेली अनुपस्थिती आहे: मूक, मोहक, संधीचे सोंग घेतलेली. स्त्रियांकडे हजार शक्यता आहेत, पण त्यांना झिजवण्याचे हजार मार्ग आहेत.

आणि म्हणूनच हे प्रकरण महत्त्वाचे आहे: कारण दिव्यांच्या झगमगाटात, ते रोज कोण लावते हे कमी दिसते.

न्यू हॅम्पशायर

न्यू हॅम्पशायरकडे स्वातंत्र्य, जंगले, तलाव, टेकड्या, परिपूर्ण गावे, शांत रस्ते आणि जवळजवळ शून्य कर आहेत. बाहेरून ते एखाद्या मिनिमलिस्ट स्वर्गासारखे दिसते: गोंधळ नाही, गोंगाट नाही, प्रचंड शहरे नाहीत. फक्त सुव्यवस्था आणि निसर्ग.

अडचण अशी आहे की संपूर्ण स्वातंत्र्य म्हणजे अनेकदा संपूर्ण एकटेपणा.

आणि जेव्हा राज्य सार्वजनिक सेवांमध्ये कमी गुंतवणूक करते, तेव्हा ओझे थेट लोकांवर पडते — प्रामुख्याने स्त्रियांवर.

इथे स्त्रियांची अनुपस्थिती ही शोकांतिका नाही. ती एकाकीपणा, कठोर सांस्कृतिक रूढी, कुटुंबाचा दबाव आणि खऱ्या सामाजिक जाळ्यांचा अभाव आहे.

न्यू हॅम्पशायर हल्ला करत नाही. ते तुम्हाला एकटे सोडते.

छोट्या समुदायातील स्त्री – 47 वर्षे

न्यू हॅम्पशायरच्या गावांमध्ये सगळे शांत दिसते. सगळे बंद आहे.

स्त्रीने असावे: – विश्वासार्ह आई – आदरणीय सामाजिक व्यक्ती – शाळांमध्ये स्वयंसेविका – समुदायात हजर – स्थानिक नियमांनुसार "चांगली व्यक्ती".

तिला चुका करता येत नाहीत. ती नियमांपासून फार दूर जाऊ शकत नाही. तिला भावनिक संकटे परवडत नाहीत.

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आहे: तिला भूमिका आहे, पण स्वातंत्र्य नाही.

थंडी आणि अंतरांत राहणारी स्त्री – 52 वर्षे

न्यू हॅम्पशायर मोठे नाही, पण ते एकाकी भागांनी, एकमेकांपासून दूर असलेल्या घरांनी आणि हिवाळ्यात अडथळे बनणाऱ्या रस्त्यांनी भरलेले आहे.

इथली स्त्री जगते: – बर्फाचे महिने – सगळे काही गुंतागुंतीचे करणारी अंतरे – उशिरा उपचार होणाऱ्या आरोग्य समस्या – मानसिक एकाकीपणा – जागाच न ठेवणारा घरगुती दिनक्रम – अपुरी स्थानिक आरोग्यसेवा.

ती पडली, तर वाट पाहते. ती आजारी पडली, तर मैलोन्मैल गाडी चालवते. ती भावनिकदृष्ट्या कोसळली, तर कुणाच्याच लक्षात येत नाही.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती शांततेत आणि थंडीत नाहीशी होते.

अत्यावश्यक नोकऱ्या – 38 वर्षे

मध्यम आकाराच्या शहरांमध्ये — कॉनकॉर्ड, मँचेस्टर, नॅशुआ — स्त्रिया मूलभूत सेवा चालवतात:

– शाळा – दवाखाने – वृद्धांची देखभाल – सरकारी कार्यालये – प्राथमिक शिक्षण – प्रशासकीय सेवा

कमी पगार, पगारापेक्षा कितीतरी मोठ्या जबाबदाऱ्या, सततचे भावनिक ओझे.

तिची अनुपस्थिती कार्यात्मक आहे: कल्याणकारी व्यवस्थेचे जे उरले आहे ते ती एकत्र धरून ठेवते, पण राज्य तिच्या क्षेत्रांमध्ये थोडीच गुंतवणूक करते.

ती अत्यावश्यक आहे, पण थकलेली.

पर्यटन भागांत कमी पगाराची कामे करणारी स्त्री – 33 वर्षे

राज्याचा उत्तर भाग पर्यटनावर जगतो: पानगळ, तलाव, पर्वत, हिवाळा.

परिपूर्ण चित्रांमागे अशा स्त्रिया आहेत ज्या: – जागा स्वच्छ करतात – न्याहारी तयार करतात – रेस्टॉरंट्समध्ये काम करतात – B&B चालवतात – खोल्या आवरतात – किमान देखभाल करतात.

गर्दीचे हंगाम आणि रिकामे हंगाम. अस्थिर अर्थव्यवस्था. खरे संरक्षण शून्य.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: सगळे काही तिच्यावर चालते, पण व्यवस्था तिला बदलता येण्याजोगी मानते.

उपसंहार – न्यू हॅम्पशायर

न्यू हॅम्पशायर सुव्यवस्थित आणि शांत आहे. आणि नेमके म्हणूनच स्त्री आवाज न करता नाहीशी होते.

ती नाहीशी होते: – पारंपरिक भूमिकांमध्ये – बंद समुदायांमध्ये – शारीरिक अंतरात – न संपणाऱ्या हिवाळ्यात – अपुऱ्या सेवांमध्ये – कमी पगाराच्या अत्यावश्यक कामांमध्ये.

गोंधळ नाही. अराजक नाही. फक्त नियम बनणारा एकटेपणा.

चिंतन – न्यू हॅम्पशायर

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचे वेगळे रूप दाखवते. न्यू हॅम्पशायर "परिपूर्ण" रूप दाखवते: एक सभ्य, स्वच्छ आणि सुव्यवस्थित पुसले जाणे.

इथे स्त्री समुदायांचा कारभार चालवते, पण तिचा सांभाळ करणारे कोणतेही समुदाय तिच्याकडे नसतात.

हा न्यू इंग्लंडचा विरोधाभास आहे: तुम्ही जितके सुसंस्कृत, तितकी तुमची अपेक्षा जास्त की स्त्रीने सगळे काही स्वतःच निभावून न्यावे.

आणि म्हणूनच हे प्रकरण आवश्यक आहे: वरवर "चांगली" दिसणारी राज्येही राहण्यासाठी भयंकर असू शकतात, याची आठवण करून देण्यासाठी.

न्यू जर्सी

न्यू जर्सी हा सीमेवरचा प्रदेश आहे: जोडलेला, धावपळीचा, महागडा, रोज ये-जा करणाऱ्यांनी ओसंडणारा, मिश्र कुटुंबांनी, स्थलांतरितांनी, कठीण वस्त्यांनी, महागड्या उपनगरांनी आणि विसरलेल्या शहरांनी भरलेला. हे "पुलापलीकडचे" New York नाही. हे एक गुंतागुंतीचे, तुकड्या-तुकड्यांत विभागलेले राज्य आहे, जिथे स्त्रिया अशी व्यवस्था चालवतात जी जेवढे देते त्यापेक्षा जास्त खाऊन टाकते.

इथे स्त्रियांची अनुपस्थिती पाच अतिशय कठोर घटकांतून येते: – जवळजवळ परवडेनासा राहणीचा खर्च – न दिसणारे घरकाम – थकवून टाकणारी रोजची ये-जा – खऱ्या तणावांनी भरलेले बहुवांशिक समुदाय – हार न मानणाऱ्या पारंपरिक कौटुंबिक भूमिका.

न्यू जर्सी स्त्रियांना हिंसेने पुसून टाकत नाही. हजार कामांमध्ये जगत राहण्याच्या ओझ्याने त्यांना पुसून टाकते.

रोज ये-जा करणारी स्त्री – 36 वर्षे

न्यू जर्सी हे रोज ये-जा करणाऱ्यांचे राज्य आहे. New York किंवा फिलाडेल्फियाला पोहोचण्यात रोज तास वाया जातात: उशिरा येणाऱ्या गाड्या, न आवरता येणारी वाहतूक, प्रवासाचा मोठा खर्च आणि खूप उशिरा घरी परतणे.

हे आयुष्य जगणारी स्त्री "अर्धवट" जगते: – अर्धी कामावर – अर्धी सार्वजनिक वाहनांत – अर्धी घरी (आणि गंमत म्हणजे घर कुटुंबाच्या ओझ्याचा अर्ध्याहून जास्त भाग घेते)

तिची अनुपस्थिती काळाची आहे: तिच्याकडे स्वतःसाठी वेळ नाही. कशासाठीच वेळ नाही.

ती तुकड्या-तुकड्यांत अस्तित्वात असते.

सेवाक्षेत्रातील स्थलांतरित स्त्री – 42 वर्षे

(लॅटिना, हैतीयन, आफ्रिकन, फिलिपिनो)

न्यू जर्सी स्थलांतरितांच्या ताकदीवर जगते. इथली स्त्री संपूर्ण राज्याचा रंगमंच सांभाळते: – श्रीमंतांच्या घरांतील साफसफाई – नियम नसलेले बेबीसिटिंग – रेस्टॉरंटची स्वयंपाकघरे – वृद्धाश्रम – देखभाल – कमी पगाराच्या मूलभूत सेवा

तिला एकाच वेळी तीन समस्यांना तोंड द्यावे लागते: – कमी पगार – प्रचंड भाडी – कुटुंबाच्या प्रचंड जबाबदाऱ्या.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आणि भाषिक आहे: ती काम करते, बोलते, जुळवून घेते, पण व्यवस्थेच्या कडेलाच राहते.

ती अपरिहार्य आहे, तरीही नेहमीच बदलता येण्याजोगी.

कठीण वस्त्यांमधील स्त्री – 34 वर्षे

न्यू जर्सी म्हणजे केवळ श्रीमंतीचा उद्दामपणा नाही. पूर्वेकडील सर्वात अडचणीत असलेली काही शहरे इथे आहेत:

– शहरी हिंसा – निधीअभावी खंगलेल्या शाळा – बेरोजगारी – नाजूक आरोग्यसेवा – खऱ्या सामुदायिक सेवांचा अभाव

इथे राहणाऱ्या स्त्रीला तोंड द्यावे लागते: – सततच्या असुरक्षिततेला – अस्थिर नोकऱ्यांना – निकामी वाहतुकीला – पगाराशी प्रमाणात नसलेल्या राहणीच्या खर्चाला.

ती एकल-पालक कुटुंबांचा आधारस्तंभ आहे, सामाजिक जाळ्यांचा कणा आहे, कोणीही तिला वाचवत नसताना सगळ्यांना वाचवणारी ती आहे.

तिची अनुपस्थिती शहरी आणि रचनात्मक आहे: व्यवस्था कोसळते तेव्हा कोणीही तिचे ऐकत नाही.

श्रीमंतीच्या अभिमानातील स्त्री – 45 वर्षे

न्यू जर्सीची दुसरी बाजू म्हणजे त्याची श्रीमंत उपनगरे: प्रचंड घरे, उत्कृष्ट शाळा, नीटनेटक्या वस्त्या.

इथल्या स्त्रिया सततच्या दबावाखाली जगतात: – कुटुंबाचे भरगच्च वेळापत्रक – मुलांचे उपक्रम – सक्तीची स्वयंसेवा – निर्दोष सामाजिक प्रतिमा – प्रतिष्ठेचे

प्रतीक म्हणून ठरलेले लग्न – अतिशय उंच अपेक्षा.

ती दुबळी दिसू शकत नाही. ती अपयशी होऊ शकत नाही. ती हा प्रयोग थांबवू शकत नाही.

तिची अनुपस्थिती ओळखीची आहे: तिला एक व्यक्ती म्हणून नव्हे, तर कुटुंबातील एक कार्य म्हणून पाहिले जाते.

उपसंहार – न्यू जर्सी

न्यू जर्सी हे खूप वेगाने आणि खूप महागात जगणारे राज्य आहे. ते खरे चालवतात त्या स्त्रिया, पण व्यवस्था त्यांचा वापर करताना त्यांनाच पुसून टाकते.

– रोजची ये-जा – न दिसणारी कामे – अपुऱ्या सेवा – धोकादायक वस्त्या – अतिस्पर्धेची उपनगरे – ताठर कौटुंबिक भूमिका – खऱ्या आधाराशिवायची बहुसांस्कृतिकता

राज्य त्यांच्यामुळे चालते, पण त्यांच्या कष्टांकडे कधीच पाहत नाही.

चिंतन – न्यू जर्सी

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचे कोणते ना कोणते रूप दाखवते. न्यू जर्सी अशी अनुपस्थिती दाखवते जी खूप अपेक्षा ठेवणाऱ्या आणि खूप कमी परत देणाऱ्या व्यवस्थेतून जन्मते.

हे मध्यस्थीचे राज्य आहे: सत्तेच्या केंद्रांच्या खूप जवळ, त्यांच्या संधींपासून खूप दूर. इथे स्त्रिया सतत दाबल्या गेलेल्या अवस्थेत जगतात: वेळेच्या, पैशाच्या, ऊर्जेच्या, ओळखीच्या.

हा एकाच घटकाचा दोष नाही. ही सगळ्यांची बेरीज आहे.

आणि नेमके यामुळेच न्यू जर्सी या खंडात मध्यवर्ती आहे: स्त्रीची अनुपस्थिती भरलेल्या आयुष्यातूनही जन्मू शकते, हे ते दाखवते — स्वतःसाठीच्या जागेशिवाय बाकी सगळ्याने भरलेल्या.

न्यू मेक्सिको

न्यू मेक्सिको हे अमेरिकेतील सर्वात मोहक आणि सर्वात कठीण राज्यांपैकी एक आहे. निखळ सौंदर्य: विस्तीर्ण वाळवंटे, लाल दऱ्या, मूळनिवासी समुदाय, प्राचीन संस्कृती, अध्यात्म, शांतता. पण या प्रभावी सौंदर्यामागे खूप कठोर वास्तव दडलेले आहे:

– ऐतिहासिक गरिबी – जुनाट व्यसने – दुबळ्या सार्वजनिक सेवा – भौगोलिक एकाकीपण – नाजूक शाळा – लपलेली घरगुती हिंसा – सीमापार अमली पदार्थांची तस्करी

हे असे राज्य आहे जिथे स्त्रिया योगायोगाने नाहीशा होत नाहीत: त्या नाहीशा होतात कारण त्या अशा प्रदेशात राहतात जिथे सगळेच ओझे आहे — अंतर, इतिहास, संस्कृती, गरिबी, बंदिस्त समुदाय, अस्थिर नोकऱ्या.

न्यू मेक्सिको म्हणजे सोडून दिलेले सौंदर्य. आणि त्या सोडून दिलेपणात सगळे काही एकत्र धरून ठेवणाऱ्या स्त्रिया आहेत.

पुएब्लोंमधील मूळनिवासी स्त्री – 43 वर्षे

अमेरिका खंडातील सर्वात मोठ्या मूळ अमेरिकन लोकसंख्यांपैकी एक न्यू मेक्सिकोमध्ये आहे: पुएब्लो, नवाहो आणि अपाची स्त्रिया.

ती दोन जगांच्या मध्ये जगते: – प्राचीन परंपरा – तिच्याकडे दुर्लक्ष करणारे आधुनिक राज्य.

तिला तोंड द्यावे लागते: – निधीअभावी खंगलेल्या शाळा– अगदी तुटपुंजी आरोग्यसेवा– गर्दीने भरलेली घरे– कमी पगार– मूलभूत सेवांपर्यंत मर्यादित पोहोच– सांस्कृतिक आणि भौगोलिक एकाकीपण.

ती मोठी कुटुंबे, संपूर्ण समुदाय आणि जड जबाबदाऱ्या पेलते.

तिची अनुपस्थिती ऐतिहासिक आहे: गेल्या शंभर वर्षांत राज्याने तिच्या लोकांकडून सगळे काही घेतले आणि जवळजवळ काहीच परत दिले नाही.

गरीब भागांतील लॅटिना स्त्री – 35 वर्षे

न्यू मेक्सिको अमेरिकनपेक्षा जास्त लॅटिनो आहे. सगळीकडे स्पॅनिश, मिश्र कुटुंबे आणि कष्टाचे काम.

राज्याच्या पडद्यामागे सगळीकडे लॅटिना स्त्रिया आहेत: – साफसफाई – केटरिंग – शुश्रूषा – हलकी शेती – स्थानिक दुकाने – सामुदायिक आधार.

त्या अतिशय कमी पगारावर आणि वाढत्या खर्चात जगतात. अनेक कुटुंबे कडेलोटावर जगतात. कागदपत्रांशिवाय परिस्थिती आणखी नाजूक: भीती, अदृश्यता, कोणतीही खरी मदत नाही.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आणि राजकीय आहे: ती खूप कष्ट करते, पण तिचे प्रतिनिधित्व कधीच होत नाही.

सगळ्यापासून दूर राहणारी स्त्री – 52 वर्षे

न्यू मेक्सिको प्रचंड आहे, पण रिकामे. लहानशी गावे, वाळवंटातील घरे, एकमेकांपासून तासांच्या अंतरावर असलेली शहरे.

इथल्या स्त्रीला तोंड द्यावे लागते: – संपूर्ण एकटेपणाला – दूरवरच्या आरोग्यसेवेला – शून्य वाहतुकीला – कडक हिवाळे, निर्दय उन्हाळे – कधीच न बदलणाऱ्या दिनक्रमाला – तुटपुंज्या कामाला – आजूबाजूला पसरलेल्या व्यसनांना.

ती पडली, तर कोणी येत नाही. तिला डॉक्टरची गरज असेल, तर ती तासन्तास गाडी चालवते. तिला अडचणी असतील, तर त्या ती स्वतःच सोडवते.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती अवकाशात विरून जाते.

पर्यटन-अध्यात्म क्षेत्रात काम करणारी स्त्री – 30 वर्षे

न्यू मेक्सिको "आध्यात्मिक" पर्यटन आकर्षित करते: कला, ध्यान, वाळवंटे, एकांतवास, मूळनिवासी संस्कृती.

काव्यमय प्रतिमेमागे अर्थव्यवस्था पेलणाऱ्या स्त्रिया आहेत: – B&B– सांस्कृतिक मार्गदर्शक– कलादालने– छोटी रेस्टॉरंट्स– कारागिरांची दुकाने– हंगामी सेवा.

हे अस्थिर क्षेत्र आहे: मुख्य हंगामात उत्तम कमाई, इतर महिन्यांत जवळजवळ काहीच नाही.

तिची अनुपस्थिती आर्थिक आहे: प्रदेशाचे सौंदर्य पैसा आकर्षित करते, पण तिथे राहणाऱ्यांसाठी तो टिकवून ठेवत नाही.

उपसंहार – न्यू मेक्सिको

न्यू मेक्सिको हे दोन टोकांच्या मध्ये अस्तित्वात असलेले राज्य आहे: परिपूर्ण सौंदर्य आणि जुनाट गरिबी. खोल अध्यात्म आणि राजकीय उपेक्षा. भक्कम परंपरा आणि दुबळ्या सेवा.

इथल्या स्त्रिया सगळे काही आपल्या खांद्यावर वाहतात: मूळनिवासी समुदाय, लॅटिनो कुटुंबे, एकाकी वाळवंटे, कलेची शहरे, तुटपुंजी कामे.

आणि त्या राज्याला आधार देत असताना, त्यांना कोणीच आधार देत नाही.

ही अशी अनुपस्थिती आहे जी आवाज करत नाही, कारण भूप्रदेश खूप सुंदर आहे. आणि सौंदर्य सगळे झाकून टाकते.

चिंतन – न्यू मेक्सिको

प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचे वेगळे रूप दाखवते. न्यू मेक्सिको अंतर आणि न सुटलेल्या इतिहासाने निर्माण केलेली अनुपस्थिती दाखवते.

इथे स्त्रीला एकाच शक्तीने पुसले जात नाही. तिला सगळे मिळून पुसतात:

– भूगोल – संस्कृती – परंपरा – गरिबी – एकाकीपण – कौटुंबिक भूमिका – सेवांचा अभाव – राजकीय अदृश्यता

हे प्राचीन पुसणे आहे. जवळजवळ वंशपरंपरागत.

आणि म्हणूनच हे प्रकरण निर्णायक आहे: कारण न्यू मेक्सिको काळाने विसरलेली जागा नाही. ती राज्याने विसरलेली जागा आहे. आणि त्याची किंमत स्त्रिया रोज मोजतात.

NEW YORK राज्य

New York हे शहर नाही. तो शरीरावर होणारा आघात आहे. ती एक लाट आहे जी तुम्हाला पकडते आणि तुमची इच्छा नसली तरी ओढत नेते. ती परवानगी न मागणारी उपस्थिती आहे. तुम्ही इथे पाऊल टाकता आणि लगेच कळते: ते जे ठरवते, ते तुम्ही ठरवत नाही.

जगात ही एकमेव जागा आहे जिथे लाखो लोकांनी वेढलेले असूनही तुम्हाला वाळवंटापेक्षा जास्त एकटे वाटू शकते. हे शहर तुमच्याकडे पाहते, तुम्हाला मोजते, तुमचे मूल्यमापन करते, तुम्हाला खाऊन टाकते, आणि तुम्ही त्याचा वेग गाठू शकला नाहीत, तर मागे वळून न पाहता तुम्हाला मागे सोडून देते.

New York तुमचे स्वागत करत नाही. ते तुमचे मूल्यमापन करते.

ही जगाची राजधानी आहे, पण अदृश्यांचीही राजधानी. फक्त विजेत्यांना दाखवणारे शहर, त्याचा प्रत्येक इंच चालवणाऱ्या हजारो स्त्रियांना विसरणारे. ज्या इतरांचे आयुष्य पेलतात, आणि त्यांना कोणीच पेलत नाही.

New York एकाच वेळी सगळे काही आहे: उद्दामपणे मिरवलेली श्रीमंती आणि जिला आता आवाजच उरलेला नाही अशी गरिबी, पाच वर्षांत चेहरा बदलणाऱ्या वस्त्या आणि पन्नास वर्षांत न बदललेल्या वस्त्या, मिसळणाऱ्या भाषा, एकमेकांवर चढणाऱ्या संस्कृती, एकमेकांना छेदणारी शरीरे, आणि एकमेकांशी कधीच खऱ्या अर्थाने न बोलणारी आयुष्ये.

हे सततच्या हालचालीवर उभे शहर आहे: गर्दीच्या गाड्यांमध्ये चढणे-उतरणे, घाणेरड्या, झगमगत्या रस्त्यांवरून चालणे, तरंगत ठेवेल अशी नोकरी शोधणे, ऑर्डर पोहोचवायला धावणे, क्लिनिकला, शाळेत, घरी, शिफ्टवर जाणे, हजार वेगवेगळ्या दिशांनी. हा प्रदेश तुम्हाला खूप वचने देतो, पण तुम्ही जे हिसकावून घ्याल तेवढेच देतो.

New York चालते ते इतरांनी दुर्लक्षित केलेले तुकडे एकत्र धरून ठेवणाऱ्या स्त्रियांमुळे: गगनचुंबी इमारतींच्या वरच्या मजल्यांवर काम करणाऱ्या, खालच्या मजल्यांवर फरशा पुसणाऱ्या, वेळ नसलेल्या कुटुंबांची मुले वाढवणाऱ्या, कोणालाही पाहायच्या नसलेल्या वस्त्यांमध्ये तग धरणाऱ्या, तुमच्याकडून सगळे मागणाऱ्या आणि तुम्हाला नेहमी अर्धवट सोडणाऱ्या शहराला सामोऱ्या जाणाऱ्या.

इथे स्त्री एकाच वेळी दबावाचे तीन स्तर अनुभवते:

1. वेगाचा दबाव:

तुम्ही सावकाश झालात, तर नाहीसे होता. New York कोणासाठी थांबत नाही आणि तुमच्यासाठी कोणताही अपवाद करत नाही.

2. खर्चाचा दबाव:

इथे सगळे खूप महाग आहे — घर, वेळ, ऊर्जा, ओळख. आणि प्रत्येक दिवस एक आर्थिक आव्हान बनतो.

3. उपस्थितीचा दबाव:

तुम्ही नेहमी तिथे असायलाच हवे, तग धरायलाच हवा, चालत राहायलाच हवे, टिकून राहायलाच हवे.

पण तुम्हाला आधार कोण देते?

New York सुंदर आणि क्रूर आहे: ते तुम्हाला खऱ्या संधी देते, पण अतिशय मोठी किंमत मागते.

इथली स्त्री दुबळी उपस्थिती नाही. ती रोज तग धरणारे यंत्र आहे. शाळा, रुग्णालये, रेस्टॉरंट्स, साफसफाई, सार्वजनिक सेवा, वाहतूक, कुटुंबे, गगनचुंबी इमारती, व्यवसाय आणि वस्त्या — हे सगळे पुढे नेते ती.

तरीही, शहराच्या कथेत तिचा आवाज मध्यवर्ती नाही. तो पार्श्वभूमी आहे. उपयोगापुरता. आवश्यक, पण साजरा न केलेला. उपस्थित, पण न ऐकलेला.

New York हे सगळे काही प्रदर्शनात मांडणारे शहर आहे, ते खरे चालवणाऱ्यांना सोडून.

आणि नेमके म्हणूनच या खंडात त्याचे स्थान वेगळे आहे. ते इतरांसारखे राज्य नाही. अमेरिकेतील स्त्रियांच्या सगळ्या अनुपस्थिती जिथे एकत्र येतात तो हा बिंदू आहे: आर्थिक, सांस्कृतिक, शहरी, भाषिक, वांशिक, व्यावसायिक आणि भावनिक.

जे चालते आणि जे चालत नाही, त्या सगळ्याचे हे सूक्ष्म विश्व आहे.

इथे स्त्रिया सगळीकडे आहेत. तरीही त्या एका क्षणात नाहीशा होऊ शकतात. त्यांचा वेग शहराच्या वेगापेक्षा थोडा मंदावला, की पुरे.

New York मोठे आहे, पण एका स्त्रीच्या आयुष्याचे ओझे सामावून घेण्याइतके मोठे नाही. आणि हे प्रकरण ते सिद्ध करते: जगातील सर्वात प्रसिद्ध शहर सर्वात न्यायी नाही. ते फक्त सर्वात दृश्य आहे. आणि त्याच्या रोजच्या आयुष्याच्या प्रचंड गोंगाटात स्त्री शांततेत हरवून जाते.

मॅनहॅटन

Olivia, 39 – मिडटाउन, उंच इमारतींतील कार्यालये आणि धावपळीचे आयुष्य

Olivia सकाळी 7:10 ला सबवे पकडते. लाइन 6, उभ्याने, हातात फोन, डोळे आधीच ईमेलच्या प्रवाहावर.

ती मिडटाउनमधील एका काचेच्या इमारतीच्या सत्ताविसाव्या मजल्यावर काम करते. अशा सेवा विकणाऱ्या कंपनीत ती प्रोजेक्ट मॅनेजर आहे, ज्या सेवा कोणालाच नीट समजावून सांगता येत नाहीत. सगळे आकडे, अंदाज, तिमाही उद्दिष्टांबद्दल बोलतात. माणसांबद्दल कोणीच बोलत नाही.

Olivia ला सहा वर्षांची मुलगी आहे, जी दिवसातून दोन तास तिच्यासोबत जागी असते. सकाळी, तिला कपडे घालायला; संध्याकाळी, झोपवायला. बाकी सगळे सोपवलेले: बेबीसिटिंग, शाळा, शाळेनंतरचे उपक्रम, घाईचे मेसेज.

तिचा बॉस तिच्याकडे "लवचीकपणा" मागतो, पण लवचीकपणा नेहमी एकतर्फी असतो: – लांबत जाणाऱ्या मीटिंग्ज – वेळापत्रकाबाहेर जाणारे कॉल्स – रचलेल्या आणीबाणी – "आज रात्रीपर्यंत" संपवायचे प्रोजेक्ट्स.

मॅनहॅटनची विक्री संधींचे शहर म्हणून होते. Olivia साठी ते तिचा वेळ चोरणारे आणि घरपोच डिलिव्हरी, लॉन्ड्री आणि पैसे देऊन घेतलेल्या सेवेच्या रूपात तोच वेळ तिला परत विकणारे शहर आहे.

संध्याकाळी ती ऑफिसमधून बाहेर पडते, तेव्हा इमारतींचे दिवे थट्टेसारखे वाटतात. सगळे झगमगते, तिचे आयुष्य सोडून.

Olivia ची अनुपस्थिती स्वस्त नाही. ती वेळ खाणारी आहे. ती सगळीकडे उपस्थित आहे, सर्वात महत्त्वाचे जिथे आहे तिथे सोडून.

मी, Nando, जेव्हा तिला सावकाश होणे परवडत नसलेल्या माणसाच्या झपाट्याने 3rd Avenue ओलांडताना पाहतो, तेव्हा मला एकच साधी गोष्ट दिसते: एक स्त्री, जी असे शहर पेलते जे तिला कधीच पेलणार नाही.

— Nando

ब्रुकलिन

Aisha, 31 – बेडफर्ड-स्टायव्हेसंट, उलट्या दिशेचे जेंट्रिफिकेशन

Aisha चा जन्म बेड-स्टायमध्ये झाला, ऐतिहासिकदृष्ट्या कृष्णवर्णीयांच्या वस्तीत. रॅप, इतिहास, कुटुंबे, चर्च आणि उन्हाळ्यात फुटपाथवरचे बार्बेक्यू.

मग आले "कलाकार", गुंतवणूकदार, नवी कॉफी शॉप्स, पट्ट्याला बांधलेली शुद्ध जातीची कुत्री, आणि बेताल वाढणाऱ्या किमती. नेहमीचेच दृश्य.

Aisha एका स्थानिक सरकारी शाळेत काम करते. तिचे विद्यार्थी अशा कुटुंबांतून येतात ज्यांना दरवर्षी घर खाली करण्याची भीती असते. तिच्या लहानपणीचे अनेक वर्गमित्र आता तिथे राहत नाहीत, "पुनर्विकास" प्रकल्पांनी त्यांना बाहेर ढकलले आहे.

ती शिकवते, ऐकते, भांडणे सोडवते, संरक्षण करते. दिवसा ती शिक्षिका, मानसशास्त्रज्ञ, मोठी बहीण आणि संरक्षक भिंत असते. रात्री, भाड्याच्या स्वयंपाकघरातील टेबलाशी बसून ती गृहपाठ तपासते, एक दिवस ते घर परवडणार नाही या चिंतेत.

शहर ब्रुकलिनला "कूल" म्हणून साजरे करते. Aisha ला "कूल" व्हायला वेळ नाही: तिला तग धरायचा आहे.

तिची अनुपस्थिती शहरी आणि राजकीय आहे: ज्या वस्तीवर सगळे सट्टा लावतात, तीच एकमेव जिचे खरे ऐकले जात नाही.

— Nando क्वीन्स

María Fernanda, 42 – जॅक्सन हाइट्स, एकात तीन जगे

शरीर

María Fernanda इक्वेडोरची आहे. ती क्वीन्समधील जॅक्सन हाइट्समध्ये राहते: अशी जागा जिथे एकाच ब्लॉकमध्ये दहा वेगवेगळ्या भाषा बोलल्या जातात, आणि त्यांपैकी एकही सत्तेची भाषा नाही.

ती रात्री मॅनहॅटनमध्ये ऑफिसेसची साफसफाई करते आणि गरज असेल तेव्हा दिवसा बेबीसिटिंग. झोप तासावर मिळणारी चैन आहे.

तिला दोन मुले आहेत: एक क्विटोमध्ये जन्मलेला, एक New York मध्ये. मोठा तिला विचारतो की ती कधीच घरी का नसते. धाकट्याला वाटते की आई नेहमीच घाईत असते.

María इक्वेडोरमध्ये राहिलेल्या आपल्या आईला पैसे पाठवते. ती दोन खंड पेलते. एका शरीराने.

तिचे आयुष्य म्हणजे सततची ये-जा: क्वीन्स → मॅनहॅटन → क्वीन्स. संथ गाड्या, जड पिशव्या, थकलेले पाय.

तिला खरोखर कोणीच पाहत नाही. ती सांभाळत असलेल्या अमेरिकन मुलीच्या आई-वडिलांसाठी ती "Mary" आहे. साफसफाई करणाऱ्या सहकाऱ्यांसाठी ती "कधीच न थांबणारी बाई" आहे.

तिची अनुपस्थिती भाषिक आणि सामाजिक आहे: जे New York चालते ते ती चालवते, पण कोणत्याही अधिकृत कथनाचा ती भाग नाही.

मी, Nando, एका रविवारी सकाळी रूझवेल्ट ॲव्हेन्यूवर तिला भेटतो आणि माझ्या मनात एकच विचार येतो: हा देश उभा आहे तो फक्त तिच्यासारख्या स्त्रिया त्याला पडू देत नाहीत म्हणून. — Nando

ब्रॉन्क्स

Keisha, 29 – साउथ ब्रॉन्क्स, रोजचा प्रतिकार

Keisha साउथ ब्रॉन्क्समध्ये राहते. जीर्ण इमारती, वारंवार वाजणारे सायरन, स्वस्त दुकाने, तुटक्या फुटपाथवर खेळणारी मुले.

ती दोन मुले एकटीच वाढवते आहे. त्यांचे वडील वर्षांपूर्वी वचने आणि माफींच्या मध्ये नाहीसे झाले.

ती एका सुपरमार्केटमध्ये संध्याकाळच्या शिफ्टला काम करते: – वेगवान चेकआउट – चिडलेले ग्राहक – प्रत्येक मिनिट तपासणारे मॅनेजर – कधीच न पुरणारा पगार.

दिवसा ती धावाधाव करते: – मुलांना शाळेत नेणे – शिक्षकांशी बोलणे – अनुदान सांभाळणाऱ्या कार्यालयाशी वाद घालणे – प्रत्येक डॉलर मोजत खरेदी करणे.

तिला स्वतःबद्दल विचार करायला वेळ नाही. तिला एवढेच ठाऊक आहे की त्या दोन मुलांना उभे ठेवायचे आहे.

ब्रॉन्क्सचे चित्र अजूनही एक समस्या म्हणूनच रंगवले जाते. Keisha हा असा उपाय आहे ज्याला कोणी ओळखत नाही: राजकारणी फक्त पार्श्वभूमी म्हणून वापरतात ती वस्ती पेलणारी आई.

तिची अनुपस्थिती रचनात्मक आहे: घडणाऱ्या सगळ्याच्या केंद्रस्थानी ती आहे, पण व्यवस्थेसाठी ती अस्तित्वातच नाही.

— Nando

स्टेटन आयलंड

Gina, 45 – दोन शहरांमध्ये ये-जा करणारी अदृश्य स्त्री

Gina स्टेटन आयलंडमध्ये राहते. ती मॅनहॅटनमधील एका विमा कार्यालयात काम करते. रोज तोच दिनक्रम:

– बस – फेरी – मेट्रो – ऑफिस – आणि मग सगळे पुन्हा सुरुवातीला.

मॅनहॅटनवाल्यांसाठी स्टेटन आयलंड जेमतेम अस्तित्वात आहे. नकाशावरचा एक ठिपका, ढिगाचा तळ. Gina साठी मात्र ते घर आहे. पण तो पिंजराही आहे.

तिला नोकरी बदलायची आहे, पण कोणतीही गंभीर संधी दूर आहे. तिला मुलांसाठी जास्त वेळ हवा आहे, पण तो ती प्रवासाला देऊन टाकते. तिला रोज संध्याकाळी थकायचे नाही, पण शहर आपल्या कडेला राहणाऱ्यांशी प्रेमाने वागत नाही.

तिची अनुपस्थिती एकाच वेळी काळाची आणि जागेची आहे: ती तिला एकटे पाडणाऱ्या जागी राहते, तिचा वापर करणाऱ्या जागी काम करते.

मी, Nando, तिची कल्पना करतो: फेरीवर उभी, हातात कॉफीचा कप, नजर स्कायलाइनमध्ये हरवलेली. समोर New York. तिचे आयुष्य मधोमध.

— Nando

Wall Street

Rachel, 37 – कोसळू न शकणारी स्त्री.

Rachel आर्थिक क्षेत्रात काम करते. सामान्य असण्याची चैन तिला परवडत नाही. त्या वातावरणात नाही. स्त्री म्हणून तर नाहीच.

ती अधिक वेगाने बोलायला शिकली, स्वरात कधीही चूक न करायला, कधीही कचरलेपणा न दाखवायला. कोसळणे कोणालाच माफ होत नाही, पण स्त्रीचे कोसळणे आयुष्यभरासाठी शिक्का बनते.

दिवस म्हणजे यंत्रे: आकडे, आलेख, कॉल्स, मीटिंग्ज, साखळीसारखे ईमेल, व्यावसायिक डिनर, खूप घाईत घेतलेले निर्णय आणि त्यांचे खूप मोठे परिणाम.

घरी आल्यावर ती रिकामी असते. दुःखी नाही: रिकामी. कामाबाहेर काहीही उभारायला तिच्याकडे ऊर्जा नसते. अर्धवट नाती, तुटलेल्या मैत्री, दूरचे कुटुंब.

New York परिषदांमध्ये, सक्षमीकरणाच्या कार्यक्रमांत आणि पॅनेलवर Wall Street वरील स्त्रियांच्या यशाला टाळ्या वाजवते. मग मायक्रोफोन बंद होताच सगळे पूर्ववत होते.

तिची अनुपस्थिती भावनिक आहे: निर्णय घेतले जातात त्या प्रत्येक खोलीत ती उपस्थित आहे, पण तिथे बसण्यासाठी तिला स्वतःचा एक भाग सोडून द्यावा लागला.

या कथेला कोणताही बोध नाही. तिचा फक्त हिशेब उघडा आहे.

— Nando

लॅटिना आया

Dolores, 54 – अपर ईस्ट साइड, दुसऱ्यांची मुले वाढवते.

Dolores मेक्सिकोहून आली आहे. ती वीस वर्षांपासून New York मध्ये राहते. वीस वर्षे ती अशा घरांमध्ये वावरते आहे जी कधीच तिची होणार नाहीत.

ती अपर ईस्ट साइडला काम करते, प्रचंड अपार्टमेंट्स, दरवान, निःशब्द लिफ्ट्स आणि क्वीन्समधील तिच्या संपूर्ण एक-बेडरूम अपार्टमेंटपेक्षा मोठी स्वयंपाकघरे यांच्यामध्ये. तिने अशा कुटुंबात चार मुले वाढवली जे तिला "जवळजवळ कुटुंबातलीच" मानते. "जवळजवळ." सगळे सांगून टाकणारा एक शब्द.

तिने त्यांना पहिली पावले टाकताना पाहिले, त्यांचे रडणे ऐकले, त्यांचे अश्रू पुसले, खाऊ तयार केला, त्यांना शाळेत पोहोचवले, त्यांच्या दुपारींचे व्हिडिओ काढले, त्यांच्या कबुल्या ऐकल्या.

ती मुले मोठी होतात, तेव्हा निघून जातात. Dolores राहते.

त्या संध्याकाळी ती उशिरा घरी येते. तिचा स्वतःचा मुलगा, आता मोठा झालेला, अजूनही तिच्याबद्दल काहीसा आदर बाळगतो, नाराजीत मिसळलेला: लहानपणी त्याने तिला फार कमी पाहिले. ती इतरांची आई होण्यात गुंतलेली होती.

तिची अनुपस्थिती दुहेरी आहे: इतरांच्या आयुष्यात उपस्थित आई, स्वतःच्या कुटुंबात अनुपस्थित आई.

आणि अमेरिका हे सगळे एका वाक्यात गुंडाळते: "हे कामच आहे."

— Nando

बेघर स्त्री

Monique, 51 – मिडटाउन, लाखोंमध्ये अदृश्य

Monique जिथे जमेल तिथे झोपते. कधी निवाऱ्यात, कधी बंद दुकानाच्या काचेसमोर पुठ्ठ्याच्या तुकड्यावर, कधी एखाद्या सबवे स्टेशनमधील खुर्चीवर.

एके काळी तिच्याकडे घर होते, जोडीदार होता, नोकरी होती. मग नेहमीचे चक्र: आजार, कर्ज, नोकरी जाणे, मानसिक कोसळणे, धरून ठेवायला कोणीच नाही. ती कृष्णवर्णीय आहे, पन्नाशीपार, आणि रस्त्यावर घालवलेल्या प्रत्येक हिवाळ्यात ती आपले शरीर वाहून नेते.

सकाळी, शहर कामाकडे धावत असताना, ती तिथेच असते. तोच रस्ता, तोच कोपरा, तीच नजर जिला कोणालाच भिडायचे नाही.

तिची अनुपस्थिती संपूर्ण आहे: व्यवस्थेसाठी ती आता काहीच नाही. कामगार नाही, ग्राहक नाही, "उपयोगी" नाही. म्हणून ती अस्तित्वातच नाही.

मी, Nando, New York मध्ये रस्त्यावर एखादी स्त्री पाहतो तेव्हा प्रत्येक वेळी स्वतःला तोच रोखठोक प्रश्न विचारतो: ती इथे पोहोचावी म्हणून राज्याला किती पायऱ्या चुकवाव्या लागल्या?

उत्तर नेहमी तेच: खूप जास्त. Nando

मोठे रुग्णालय

Sofia, 34 वर्षे – दोन शिफ्टच्या मध्ये नर्स, आणि श्वास घ्यायला

उसंत नाही

अनेक जण अजून झोपेत असताना Sofia रुग्णालयात शिरते. शिफ्ट सकाळी 7 ते संध्याकाळी 7. सगळे ठीक झाले तर. कारण काही विभागांत "सगळे ठीक झाले तर" अस्तित्वातच नसते.

ती मॅनहॅटनमधील एका मोठ्या रुग्णालयात काम करते. न संपणारे कॉरिडॉर, निऑनचे दिवे, अलार्म, मॉनिटर, तुटलेले आवाज, यंत्रांना जोडलेली शरीरे, प्रश्न विचारणारे नातेवाईक, घाईत जाणारे डॉक्टर.

Sofia ला कोसळणे परवडत नाही. प्रत्येक कृतीचे परिणाम असतात. प्रत्येक दुर्लक्ष जड पडते.

शिफ्ट संपल्यावरही तिच्याकडे उरलेले असते: – न संपणाऱ्या कथा – न विसरता येणाऱ्या नजरा – कुजबुजत सांगाव्या लागलेल्या बातम्या – तिच्याकडून कोणीही काढून घेऊ शकत नाही अशा जबाबदाऱ्या. रुग्णालयाबाहेर New York जणू काहीच घडत नसल्यासारखे धावत असते. आत, ती शहराचा सर्वात नाजूक भाग पेलत असते.

तिची अनुपस्थिती एकाच वेळी भावनिक आणि संस्थात्मक आहे: ती आरोग्यव्यवस्थेच्या हृदयस्थानी आहे, पण तिच्या आवाजाला तिच्या

सहनशक्तीइतकी किंमत नाही.

मी, Nando, गणवेशातील या स्त्रिया शिफ्टनंतर थकून बाहेर पडताना पाहतो आणि एक साधी गोष्ट समजते: एक दिवस त्या सगळ्यांनी मिळून थांबायचे ठरवले, तर शहर 48 तासांत कोसळेल.

— Nando

रेस्टॉरंट्स

Giulia, 27 – लोअर ईस्ट साइड, ताटे, टेबले आणि दाबलेली

प्रतिष्ठा

Giulia इटालियन अमेरिकन आहे, पण अशा New York ची, जे खरे इटालियन आता ओळखत नाहीत. पोस्टकार्डवरची लिटल इटली नव्हे, तर लोअर ईस्ट साइडवरील एका रेस्टॉरंटमधील न संपणाऱ्या शिफ्ट्स.

ती वेट्रेस आहे, पण त्याहून कितीतरी जास्त करते: – तात्पुरती मानसशास्त्रज्ञ – चिडलेल्या ग्राहकांसाठी विजेचा खांब – स्वयंपाकघर आणि डायनिंग हॉल यांच्यातील उशी – मिरवण्यासाठीची सौंदर्यपूर्ण उपस्थिती – शरीर नेहमी ताठ, हसू नेहमी चेहऱ्यावर

आठवडा पोट भरणारा ठरेल की थोडी उसंत देणारा, हे टिप्स ठरवतात. मूळ पगार हास्यास्पद, या क्षेत्रात नेहमीप्रमाणे.

संध्याकाळ संपल्यावर तिला सर्वात मूर्ख प्रश्न विचारला जातो: "आणि तुम्ही खरे काय काम करता?"

जणू ते "खरे" काम नव्हतेच. तिची अनुपस्थिती सामाजिक आहे: भूक लागल्यावर सगळ्यांना तिची गरज असते, हक्कांचा प्रश्न आला की कोणीच तिचा विचार करत नाही.

मी, Nando, डायनिंग हॉलमध्ये आठ तासांची शिफ्ट सांभाळू शकणाऱ्या स्त्रीबद्दल, पैसे देतो म्हणून स्वतःला जास्त किमतीचा समजणाऱ्या टेबलावरच्या माणसापेक्षा जास्त आदर बाळगतो.

— Nando

सर्जनशील उद्योग

Leah, 36 – ब्रुकलिन, आपला मेंदू कधीच बंद करू न शकणारी

सर्जक.

Leah ब्रुकलिन आणि मॅनहॅटनमधील एका प्रॉडक्शन कंपनीत लेखिका आणि निर्माती म्हणून काम करते. मालिका, जाहिरात मोहिमा, कंटेंट. नेहमी काहीतरी शोधून काढायचे, नेहमी कोणालातरी पटवायचे, नेहमी एक हास्यास्पद डेडलाइन.

नव्या प्रोजेक्टच्या लाँच पार्टीत सगळे "व्हिजन", "स्टोरीटेलिंग" आणि "नवी कथने" यांबद्दल बोलतात. जागरणाच्या रात्री, न संपणाऱ्या दुरुस्त्या, चोरलेल्या कल्पना किंवा "कामाची आवड" म्हणून वेषांतर केलेला बर्नआउट यांबद्दल कोणीच बोलत नाही.

Leah बुशविकमधील एका शेअर केलेल्या अपार्टमेंटमध्ये राहते. तिने कदाचित "करिअर घडवले" असेल, पण शहराचा खर्च प्रत्येक प्रगती खाऊन टाकतो.

तिची अनुपस्थिती व्यावसायिक आहे: New York सर्जनशीलता स्वातंत्र्य म्हणून विकते, पण तिची सर्जनशीलता बजेट, कॉल्स, विचित्र मागण्या, सततचा दबाव यांना बांधलेली आहे.

ती कल्पनाशक्ती निर्माण करते. इतर तिच्यातून पैसा कमावतात.

— Nando

तुकड्या-तुकड्यांतील फ्रीलान्स

Priya, 33 – तीन नोकऱ्या, शून्य सुरक्षितता

Priya चा जन्म क्वीन्समध्ये भारतीय आई-वडिलांच्या पोटी झाला. ती शिकलेली आहे, डोक्यात कल्पनांचा खजिना आहे, पण New York च्या नोकरीबाजाराने तिच्या हाती एक स्पष्ट पॅकेज ठेवले आहे: आयुष्यभर फ्रीलान्स.

ती तिला "बाहेरची सहकारी" म्हणणाऱ्या एजन्सींसाठी ग्राफिक डिझाइन करते, तिचे नावही कधी न घेणाऱ्या ब्रँड्ससाठी कंटेंट लिहिते, आणि अधूनमधून भाडे कसे जमवायचे यावर छोटे कोर्स शिकवते.

तिला सुट्टी नाही, आजारपणाची रजा नाही, बोनस नाही, काहीही खात्रीचे नाही. फक्त जबाबदाऱ्या आहेत.

दिवसा ती कामे पूर्ण करून देते. रात्री ती ईमेल तपासते, आणखी एक "उद्यापर्यंत आम्हाला चमत्कार हवा आहे" येऊ नये अशी आशा करत.

शहराला म्हणायला आवडते, "इथे तुमच्यात प्रतिभा असेल, तर तुम्ही यशस्वी होऊ शकता." पण सत्य वेगळे आहे: इथे तुमच्यात प्रतिभा असेल, तर तुमच्यात काहीच उरत नाही तोपर्यंत ते तुम्हाला पिळून काढतील.

तिची अनुपस्थिती कराराची आहे: ती संवादाचे, मोहिमांचे आणि प्रकल्पांचे तुकडे सांभाळते, पण कागदावर ती नेहमी "आउटसोर्स्ड" असते.

मी, Nando, तुमच्यासारख्या माणसाच्या चेहऱ्यावर हा सापळा स्पष्ट पाहतो: भरलेले काम, रिकामे आयुष्य.

— Nando

सरकारी घरे

Tanya, 44 – ईस्ट हार्लेम, आई, काळजीवाहू, लक्ष्य

Tanya ईस्ट हार्लेममधील एका सरकारी गृहसंकुलात राहते. इमारती जुन्या, नीट देखभाल न केलेल्या; लिफ्ट्स वारंवार बंद पडतात, जिने झिजलेले आहेत.

ती तीन मुलांची आई आहे. ती एका स्थानिक शाळेत सहायक म्हणून काम करते. ती कमी भाडे भरते, पण खरी किंमत वेगळीच आहे: राज्य जिला आता आपली मानत नाही अशा जागी राहणे.

प्रत्येक दिवस विभागलेला असतो: – काम – शाळेतील मीटिंग्ज – मदत करायचे शेजारी – अनुदानासाठीची कागदपत्री कटकट – अवघड वातावरणात वाढणाऱ्या मुलांची चिंता – भांडणांचे, पोलिसांचे, सायरनचे आवाज.

तिची अनुपस्थिती राजकीय आहे: "सामाजिक समस्यां"बद्दल बोलायला फोटो हवा असतो, तेव्हाच तिची वस्ती अस्तित्वात असते.

दरम्यान, ती वस्ती जिवंत ठेवते ती तीच, आणि तिच्यासारख्या स्त्रिया, ज्या सगळ्याविरुद्ध भिंत म्हणून काम करतात.

New York विकास, पुनरुज्जीवन आणि गुंतवणुकीबद्दल बोलते. पण काही इमारतींचे जिने चढताना कळते की अनेक इमारती वर्षानुवर्षे सोडून दिलेल्या आहेत.

— Nando

घरगुती हिंसा

Rosa, 38, क्वीन्स, भीती आणि कागदपत्रांच्या मध्ये अडकलेली.

Rosa डॉमिनिकन रिपब्लिकची आहे. ती क्वीन्सच्या कधीच न संपणाऱ्या पट्ट्यातील एका शेअर केलेल्या अपार्टमेंटमध्ये राहते.

तिचा नवरा अधूनमधून काम करतो आणि आलटून-पालटून वागतो: कधी माफी मागणारे दिवस, कधी ओरडण्याचे दिवस, कधी ढकलण्याचे दिवस, कधी मारण्याचे दिवस. Rosa तीन कारणांमुळे निघून जात नाही: – तिला भीती वाटते – तिच्याकडे पैसे नाहीत – देशात राहण्याचा परवाना गमावण्याची तिला भीती वाटते.

रात्री, तो झोपल्यावर, ती काहीच घडत नसल्याचे नाटक करते. सकाळी, ती जखमांचे व्रण झाकायला मेकअप करते आणि एका लॉन्ड्रोमॅटमध्ये कामाला जाते.

व्यवस्था तिला सांगते: "फोन करा, मदत मागा, बाहेर पडा." पण वास्तव अधिक घाणेरडे आहे: भरलेले निवारे, प्रतीक्षा याद्या, कामाच्या ओझ्याखाली दबलेले सामाजिक कार्यकर्ते, खरे संरक्षण अगदी थोडे.

तिची अनुपस्थिती कायदेशीर आहे: ती कायदे, कागदपत्रे, भीती आणि पर्यायांचा अभाव यांच्या पोकळीत अडकली आहे.

मी, Nando, बाहेरून पाहतो आहे आणि मला ठाऊक आहे की "तिला हवे असेल, तर ती निघून जाऊ शकते" हे वाक्य या जगाने शोधलेल्या सर्वात खोट्या आणि भ्याड वाक्यांपैकी एक आहे.

— Nando

अति-सनातनी वस्त्या

Chaya, 29 – बरो पार्क, जन्मापूर्वीच ठरलेले आयुष्य.

Chaya ब्रुकलिनमधील बरो पार्कमध्ये राहते. अति-सनातनी ज्यू वस्ती. कडक नियम, बंदिस्त समुदाय, ठरवून दिलेल्या भूमिका.

तिला एखादे मत असण्याआधीच तिचे आयुष्य ठरवले गेले: – अतिशय कोवळ्या वयात लग्न – अनेक मुले – कोणतीही खरी स्वायत्तता नाही – केंद्रस्थानी धार्मिक अभ्यास – बाहेरचे जग म्हणजे धोका.

तिचा दिवस भरगच्च असतो: घर, मुले, खरेदी, स्वयंपाक, विधी, सततच्या मागण्या. खऱ्या शांततेचा एकही क्षण नाही, फक्त तिच्यासाठीची एकही जागा नाही. Chaya कडे असे विचार आहेत जे ती व्यक्त करू शकत नाही. असे प्रश्न जे ती विचारू शकत नाही. बाहेर काय असू शकेल याच्या शंका, पण तिथे पोहोचायला कोणताही नकाशा नाही.

तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आणि आध्यात्मिक आहे: तिच्या जगातील प्रत्येक हालचालीत ती उपस्थित आहे, पण त्या रचनेपासून वेगळी व्यक्ती म्हणून ती अस्तित्वात राहू शकत नाही.

New York विविधतेला टाळ्या वाजवते, पण काही स्त्रिया इतरांना त्रास देत नसतील तर "अदृश्य" सांस्कृतिक पिंजऱ्यांत जगतात, हे स्वीकारायला त्याला आनंदच वाटतो.

— Nando

नेल सलॉन

Li Mei, 41 – फ्लशिंग, परिपूर्ण हात, झिजलेले आयुष्य

Li Mei क्वीन्समधील फ्लशिंग येथे एका नेल सलॉनमध्ये काम करते. एकामागून एक ग्राहक, एकामागून एक नख, नेलपॉलिश रिमूव्हरचा वास, तोंडावर मास्क, वाकलेली पाठ.

ती दहा वर्षांपूर्वी चीनमधून आली. तिला लगेच काम मिळाले: रोख पैसे, लांब शिफ्ट्स, फारसे प्रश्न नाहीत.

ती आठवड्याचे सहा दिवस, दिवसाला दहा तास काम करते. कधी त्याहूनही जास्त.

ग्राहकांसाठी ती त्या जागेची एक वस्तू आहे: "नखे छान आणि गप्प राहून करणारी बाई."

कोणीही स्वतःला विचारत नाही: – तिच्या खिशात किती पैसे उरतात – ती किती वेळा रसायने श्वासात घेते – तिच्याकडे आरोग्य विमा आहे का – ती रात्री वेदनेशिवाय झोपू शकते का. तिची अनुपस्थिती रासायनिक आणि सामाजिक आहे: निऑनच्या दिव्यांखाली ती हळूहळू झिजते, इतरांचे हात सुंदर करत, आणि तिचे हात कसे आहेत हे कोणाच्याच लक्षात येत नाही.

मी, Nando, तिची कल्पना करतो: संध्याकाळी दुकान बंद करताना आणि पैसे मोजताना. नफा नाही: मार्जिन. तरंगत राहणे आणि आणखी थोडे खोल बुडणे यांतील फरक.

— Nando

रात्रीची स्त्री

Jasmine, 28 – टाइम्स स्क्वेअर, झगमगते दिवे, नाजूक आयुष्य

Jasmine मध्यरात्रीनंतर जिवंत होणाऱ्या क्लब्समध्ये काम करते. ती कलेसाठी नाचत नाही. ती तग धरण्यासाठी नाचते.

लांब शिफ्ट्स, अंधारे कॉरिडॉर, फार जास्त हसणारे मॅनेजर, सेवा आणि हक्क यांत गल्लत करणारे ग्राहक.

तिने कुठेही लिहिलेले नसलेले दहा नियम शिकून घेतले आहेत: – हसा – विश्वास ठेवू नका – एकटे राहू नका – ते देतील ते पिऊ नका – भीती दाखवू नका – डोळे उघडे ठेवा – मैत्री करू नका – कोणत्याही वचनावर विश्वास ठेवू नका – थांबू नका – रात्री उशिरा एकटे घरी जाऊ नका.

प्रत्येक रात्र एका अदृश्य धाग्यावरचा तोल आहे. तिचे कोणीच संरक्षण करत नाही: ना क्लब्स, ना पोलीस, ना शहर.

तिची अनुपस्थिती नैतिक आहे: ती अस्तित्वात आहे हे सगळ्यांना ठाऊक आहे, पण तिला कामगार म्हणून मान्यता द्यायला कोणीच तयार नाही.

मी, Nando, पहाटे क्लब्समधून बाहेर पडणाऱ्या मुली पाहतो तेव्हा मला ठाऊक असते की ताकद म्हणजे झगमगाट नव्हे. ती म्हणजे तग धरणे. — Nando
डिलिव्हरी करणारी स्त्री Karla, 30 – क्वीन्स → मॅनहॅटन, पाऊस, बर्फ, उकाडा, नेहमी रस्त्यावर Karla आपल्या सायकलवर काम करते. पाठीवर थर्मल बॅग, हँडलवर फोन, आणि सगळे ठरवणारे ॲप: – मार्ग – मोबदला – वेळ – दंड – पुढची ऑर्डर ती व्यवस्थेचा "स्मार्ट" भाग आहे. ज्याच्याकडे कोणालाच पाहायचे नाही तो भाग. ती गाड्या, टॅक्सी, खड्डे आणि माफ न करणारे सिग्नल यांच्यामधून सुसाट जाते. ती पावसात, बर्फातून, चेहरा गोठवणाऱ्या वाऱ्यात पेडल मारते. थेंब-थेंब मिळणाऱ्या काही डॉलर्ससाठी. त्या संध्याकाळी ती थकून घरी परतते. संरक्षण नाही, सुरक्षितता नाही, विमा नाही. तिची अनुपस्थिती डिजिटल आहे: ती फक्त ॲप्सच्या आत अस्तित्वात आहे. बाहेर नाही. — Nando खोल
क्वीन्समधील एकल माता Erika, 33 – फार रॉकअवे, समुद्र, अंतर आणि गरिबी यांच्यामध्ये फार रॉकअवे New York आहे, पण तसे म्हणायलाच. ते दूरचे, तुटलेले आणि विसरलेले आहे. शहर फक्त आकडेवारीसाठी वापरते असा भाग. Erika तिथे दोन मुलांसह राहते. ती एका सुपरमार्केटमध्ये काम करते. रोज ती जमेल ते करते:

– मुलांना उठवते – त्यांना कपडे घालते – नाश्ता बनवते – त्यांना शाळेत नेते – कामाला धावते – ग्राहक, वजने, कॅश रजिस्टर सांभाळते – अतिशय लांबच्या बसमधून घरी येते – स्वयंपाक करते – साफसफाई करते – सगळे जागच्या जागी लावते

ती तीन आयुष्ये असलेली आई आहे: तिचे स्वतःचे, तिच्या मुलांचे आणि वस्तीचे.

तिची अनुपस्थिती भौगोलिक आहे: ती दिसण्यासाठी खूप दूर राहते.

मी, Nando, नकाशे आणि अंतरे पाहतो आणि मला एक गोष्ट ठाऊक आहे: फार रॉकअवेमध्ये राहणारे रोज एका अदृश्य अपंगत्वासह जगतात.

— Nando

ब्रुकलिनच्या कृष्णवर्णीय समुदायातील स्त्री

Latoya, 40 – ब्राउन्सव्हिल, तग धरण्याचा दिनक्रम

ब्राउन्सव्हिल ही New York मधील सर्वात उद्ध्वस्त वस्त्यांपैकी एक आहे. जुनी गरिबी, तुटपुंज्या सेवा, दुर्लक्षित शाळा.

Latoya च्या दोन नोकऱ्या आहेत: सकाळी एका शाळेत, संध्याकाळी एका वृद्धाश्रमात.

तिचा दिवस कधीच संपत नाही. तिला वेळापत्रक नाही. तिला मार्जिन नाही. तिला उसंत नाही.

प्रत्येक महिन्याला आधी काय भरायचे ते ठरवावे लागते: भाडे? बिले? अन्न? प्रवास? औषधे?

तिची अनुपस्थिती वांशिक आहे: स्वतःला "प्रगतिशील" म्हणवून घ्यायला आवडणाऱ्या शहरात, गरीब वस्त्यांतील कृष्णवर्णीय स्त्रिया सर्वात शेवटी नाहीशा होतात आणि ऑनलाइन टाकायला एखादी शोकांतिका असते तेव्हाच पुन्हा दिसू लागतात. — Nando टेक क्षेत्रातील स्त्री Hannah, 29 – मॅनहॅटन, स्टार्टअप, चिंता, दबाव, ढोंग Hannah एका टेक स्टार्टअपमध्ये काम करते, जे "विविधता", "समावेश", "भविष्य" आणि "नवे नेतृत्व" यांबद्दल बोलते. मग प्रत्यक्षात: – शिखरावर पुरुष – निर्णय घेणारे पुरुष – प्रकल्प चालवणारे पुरुष – निधी मिळवणारे पुरुष. Hannah सगळे अदृश्य काम करते: आयोजन, संपादन, सादरीकरण, ग्राहक सांभाळणे आणि आणीबाणी सांभाळणे. ती हुशार आहे. इतकी हुशार की सगळे तिचा फायदा घेतात. चिंता आणि बर्नआउटसाठी ती वर्षभरापासून थेरपी घेते आहे. तिची अनुपस्थिती सांस्कृतिक आहे: टेक स्वतःला आधुनिक म्हणवते, पण आतून जुने आहे. मी, Nando, समजलो आहे की "नवे जग" चालवणारे बदलत नाहीत तोपर्यंत ते बदलत नाही. — Nando कागदपत्रांविना स्थलांतरित Yaritza, 26 वर्षे – ब्रॉन्क्स, सगळीकडे काम करते, लपून जगते. Yaritza राज्यासाठी अस्तित्वात नाही. म्हणून राज्य तिच्यासाठी अस्तित्वात नाही. ती तीन असामान्य ठिकाणी काम करते: – एका अपार्टमेंट इमारतीत साफसफाई – एका डेलीमध्ये स्वयंपाक – गरज असेल तेव्हा बेबीसिटिंग.

तिला रोख पैसे मिळतात. सुरक्षितता नाही. संरक्षण नाही. हक्क नाहीत.

तिला पोलिसांची भीती वाटते, इमिग्रेशनची भीती वाटते, घरमालकांची भीती वाटते, एखादी तक्रार तिला कायमचे नाहीसे करील याची भीती वाटते.

तिची अनुपस्थिती कायदेशीर आहे: ती दोन जगांमधील फटीत जगते. ती आवश्यक आहे, पण मान्यता नसलेली.

— Nando

पळून आलेली स्थलांतरित स्त्री

Maha, 37, ॲस्टोरियाची, सक्तीच्या लग्नातून पळ काढते.

Maha दोन वर्षांपूर्वी मध्यपूर्वेतून आली. तिने मागे सोडले छळ करणारा नवरा, तिचे स्वातंत्र्य नको असलेले कुटुंब, आणि स्त्रीला स्वतःचे निर्णय घेऊ न देणारी संस्कृती.

New York मध्ये ती ॲस्टोरियातील एका शेअर केलेल्या खोलीत राहते. ती एका किराणा दुकानात काम करते. संध्याकाळी फोनवर व्हिडिओ पाहून ती इंग्रजी शिकते.

ती आपल्या आत एक प्राचीन भीती वाहते: कुटुंबातील कोणीतरी तिला शोधून काढेल. सगळे पुन्हा पूर्वीसारखे होईल. स्वातंत्र्य संपेल. तिची अनुपस्थिती भावनिक आहे: ती अर्धवट अस्तित्वात आहे, एक पाय नव्या आयुष्यात आणि एक कायमच्या पळापळीत.

New York ने तिला नाहीसे होण्याची संधी दिली. आता तिला अस्तित्वात राहायला शिकावे लागेल.

— Nando

मैलोन्मैल रस्ते, मेट्रो, गोंगाट, धावपळ यांतील स्त्री

Elena, 50 वर्षे – मॅनहॅटन, गिळून टाकणाऱ्या शहरात घालवलेले आयुष्य.

Elena तीस वर्षांहून जास्त काळ या शहरात राहते आहे. तिने वस्त्या, इमारती, दुकाने आणि चेहरे बदलताना पाहिले आहेत. तिने मित्र निघून जाताना, सहकाऱ्यांच्या नोकऱ्या जाताना, कुटुंबे तुटताना पाहिली आहेत.

ती राहिली.

ती एका डिपार्टमेंट स्टोअरमध्ये सुपरवायझर म्हणून काम करते. लांब शिफ्ट्स, जड जबाबदारी, सततचा दबाव. ती टीम्सचे नेतृत्व करते, ग्राहक सांभाळते, आणि वाया जायला हवे होते असे दिवस वाचवते.

Elena हे खरे New York आहे: चित्रपटांत न दिसणारे. व्यवस्था चालवणारे. तक्रार न करणारे, पण प्रत्येक घाव जाणवणारे.

तिची अनुपस्थिती अस्तित्वाची आहे: तिने शहराला सगळे काही दिले, आणि शहराने तिला परत दिली ती फक्त सहनशक्ती.

मी, Nando, इथे वीस वर्षे राहिलेल्या स्त्रियांना भेटतो, तेव्हा कोणत्याही पर्यटकाला कधीच न समजणारी एक गोष्ट मला समजते: New York मध्ये राहणे म्हणजे एक संथ युद्ध आहे. आणि जे राहतात, ते साजरे न करता रोज जिंकतात.

— Nando

उपसंहार

New York हे असे शहर आहे जे आपल्याकडे पाहिले जावे अशी मागणी करते, पण स्वतः कधीच खऱ्या अर्थाने पाहत नाही. ही अशी जागा आहे जी तुमच्यात न मागितलेल्या निवडीसारखी शिरते: एकतर तुम्ही ती स्वीकारता, नाहीतर ती तुम्हाला चिरडते.

या परिपूर्ण गोंधळात स्त्रिया हा सगळे एकत्र धरून ठेवणारा अदृश्य आस आहेत. त्या गाड्यांमध्ये आहेत, स्वयंपाकघरांत, रुग्णालयांत, शाळांत, गगनचुंबी इमारतींत, गोदामांत, सत्ता कधीच न शिरणाऱ्या वस्त्यांत. त्या सगळीकडे आहेत, पण गरज असते तेव्हाच त्यांचा विचार होतो.

शहर आयुष्यापेक्षाही वेगाने धावते, आणि त्या शर्यतीत ते त्याला खरे पेलणाऱ्यांनाच खाऊन टाकते. New York सगळ्याचे वचन देते: यश, संधी, मुक्ती. मग ते अशी किंमत मागते जी ते सांगत नाही.

सत्य साधे आहे: जगातील सर्वात प्रसिद्ध शहर अशा स्त्रियांच्या पाठीवर जगते ज्या कधीच मुखपृष्ठावर येत नाहीत.

हे प्रकरण त्यांना पुन्हा पृष्ठभागावर आणते. एकेक करून. कथा-कथा करून. गाळणीशिवाय. रोमँटिक न करता. ताठ पाठीने, जसे प्रत्येक आयुष्य पात्र आहे, लाखो इतरांचे ओझे वाहत असताना दुर्लक्षित.

चिंतन

या खंडातील प्रत्येक राज्य अनुपस्थितीचा एक प्रकार दाखवते. New York मध्ये ते सगळे आहेत. इथे स्त्रीची अनुपस्थिती संपूर्ण आणि अनेक पटींनी वाढलेली आहे: – वेळेची अनुपस्थिती– संरक्षणाची अनुपस्थिती– मानसिक जागेची अनुपस्थिती– मान्यतेची अनुपस्थिती– ऐकले जाण्याची अनुपस्थिती– उसंतीची अनुपस्थिती– स्वायत्त ओळखीची अनुपस्थिती– जे दिले त्याच्या परताव्याची अनुपस्थिती.

स्वातंत्र्याची कल्पना विकणारे शहरच हजारो स्त्रियांना अशा व्यवस्थांमध्ये तग धरायला भाग पाडते ज्या त्यांच्यासाठी बनवल्याच नव्हत्या. त्या अत्यावश्यक आहेत, पण टाकाऊ. उपस्थित आहेत, पण अदृश्य. त्या इंजिन आहेत, पण कथन नाहीत.

New York मध्ये प्रत्येक स्त्री वेगळी लढाई लढते, पण सगळ्यांची जमीन एकच आहे: असे शहर जे थांबत नाही, त्यांच्या संघर्षासमोरही नाही.

आणि नेमके म्हणूनच ही पाने आवश्यक आहेत: New York म्हणजे फक्त स्कायलाइन, कला, संस्कृती, यश नाही. ते अनुपस्थितीही आहे. स्त्रीची अनुपस्थिती. सर्वात टाळली जाणारी, सर्वात खरी, सर्वात कायमची.

वैयक्तिक टीप

New York माझे घर आहे. आणि नेमके ते माझे घर आहे म्हणूनच मी त्याच्या खोटेपणाला माफ करत नाही.

पर्यटक, वृत्तपत्रे, टीव्ही मालिका किंवा इतरांची स्वप्ने पाहतात ते शहर वर्णन करण्यात मला रस नाही. मला रस आहे त्या शहरात जे श्वास घेते, ज्याला रक्त येते, जे रोज खऱ्या माणसांच्या खांद्यांवर तुटते आणि पुन्हा उभे राहते.

एक गोष्ट कायमची समजण्याइतके मी पाहिले आहे: इथल्या स्त्रिया दुप्पट पेलतात आणि अर्धे मिळवतात. त्या दुबळ्या आहेत म्हणून नाही, तर शहराला

त्यांच्या ताकदीची सवय झाली आहे म्हणून. आणि जगाला तुमच्या ताकदीची सवय झाली, की ते तुमचे संरक्षण करणे थांबवते. मी, Nando, या कथा लिहिल्या कारण हे सगळे शांतपणे दुर्लक्षित व्हावे हे मला मान्य नाही. ही संपूर्ण यंत्रणा चालवणाऱ्यांना कथनातून बाजूला सारले जावे हे मला मान्य नाही. शहराचा गोंगाट त्याला तरंगत ठेवणाऱ्या आयुष्यांचा आवाज बुडवून टाकतो, हे मला मान्य नाही.

New York सुंदर आहे, पण निष्पाप नाही.

ही पाने म्हणजे ते सांगण्याची माझी पद्धत आहे, काहीही गोड न करता, सत्याचा एक कणही न काढता, कोणाचीही परवानगी न मागता.

— Nando

Ferdinando Frega